

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

my husband,
My Stalker

JESSA KANE

KOCAM, SAPIĞIM

PROLOGUE

Evan

I Bu geceki saldırıdan sonra Glock'umu temizlerken haberlerde onun yüzünü gördüm.

Nefes almayı hatırlayana kadar tam bir dakika geçiyor.

Kendi hareketlerimi kaydetmeden, kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum.

Motel odasındaki televizyonun ekranından birkaç santim uzakta. Kim o?

Yüzü enfes, ama Tanrım, yorgun. Büyük, altın rengi gözlerinde çok canlı olmasına rağmen gücü kırılğan. Güzel yüzünün altında "Kaçırılma Kurbanı Cezaevinde Konuşuyor" yazıyor ve sesi açtığımda kanım kaynamaya başlıyor.

"Bayan Dubois, bugün sizi kaçıran adamla yüz yüze gelmek nasıl bir duyguydu?"

Soru genç kadını sarsıyor, ama bunu iyi saklıyor ve çikolata kahvesi saçlarının gevşek bir tutamını atkuyruğuna geri sıkıştırıyor. "Hoş bir şey değildi. Ama umarım bir gün onun hapse atıldığını görmek kapanışımın bir parçası olur."

Sesi kanımı güneye akıtıyor, sikim kotumun fermuarının arkasında acıyla sertleşiyor. Yumuşak, boğuk, dirençli, saf, dürüst. Hayatımda hiçbir sesten bu kadar etkilenmemiştim. Ama işte buradayım, alnımı ekrana bastırıyorum, nefesim camı buğulandırıyor. Ellerim setin kenarlarını yokluyor, ona olabildiğince yakın olma ihtiyacıyla seti ucuz şifonyerden çekip çıkarıyorum. Kim bu kız? Ona kim zarar vermeye çalıştı?

Hayatlarına son vereceğim. Ne de olsa ben bir profesyonelim. İşim bu.

Ve bunu onun için yapacağım. Bir bakışta onun için her şeyi yaparım.

Bayan Dubois muhabir kalabalığının arasından geçmeye çalışır, ancak muhabirler homurdanarak onun yolunu kesmeye cüret ederler. "Bayan Dubois! Jolie!"

Jolie.

Bu onun adı. Jolie

Dubois.

Yazmaya zahmet etmiyorum, çünkü zaten beynime kazınmış durumda.

Göğsümde pençeler var, organları yeniden düzenliyor ve beni yeni yapıyor. Olmamı istediği şeye dönüştürüyor. Ona tapacağım. Bu tatlı kızı bulacağım ve onu her türlü zarardan koruyacağım. O benim, koruyacağım, saklayacağım, evleneceğim. Sevişmek için.

Kadınlara hiçbir zaman ilgi duymadım. Onlar yalnızca, infaz etmekle görevlendirildiğim adamları öldürebilmem için kaçınmam gereken nesnelerdir. Onlar ara sıra, yüz­süz rahatlık araçlarıdır. Bu benim meleğim. Benim için gönderildi. Şarkı söyleyen kanım bana bunu söylüyor.

Ekranda alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor ve ben pantolonumun içine boşalmaya çok yaklaşıyorum. Fermuarımın arkasındaki baskı çok yoğun hale geliyor ve fermuarı açmak, kendimi okşamak, titrek bacaklarımın üzerinde durmak ve ona göstermek zorundayım. Bacaklarının arasında sahip olacağı son aleti görmesine izin veriyorum.

"Jolie," diye boğuluyorum, ereksiyonumun başını yüzünün üzerinde sürüklüyorum.

Bir muhabir kızına "Şimdi ne yapacaksın?" diye bağıyor. Benim kızına. "Böyle korkunç bir travmadan sonra hayatına nasıl devam edeceksin?" Bu soru çizer

Jolie yukarı Kısa, onu altın

Endişeyle dolan gözler. Düşünceli. Ve Tanrım, ben bir ahlaksızım. O böylesine rahatsız edici sorularla uğraşırken elimi sikimde gezdirebilmek. Başına gelen bu korkunç şey hakkında konuşurken. Ama yarın güneş doğar doğmaz kefaretimi ödeyeceğim. Telafi edeceğim. için Onu.

Belki de ve BEKLENTİ . veren onu gerçek bir kapanış, onu mutlu etmek, bu kadar ateşli olmamın nedenlerinden biri.

Gelme ihtiyacından dolayı çok hastayım.

Sonunda soruya cevap verir. "Umduğum şey... sakın, normal bir hayat. Kutsanmış bir şekilde normal. Ve eğer şanslıysam, biraz kahkaha." Başını eğiyor ve kalabalığın arasından ilerliyor. "Teşekkür ederim. İzninizle."

Sessiz. Normal.

Bir kiralık katil ona bunları verebilir mi? Veremez.

Hayır, ama başkası yapabilir.

Başka biri olmam gerekecek.

Haber kanalı başka bir habere geçiyor ve ben dönüyorum, tökezleyerek yatağa düşüyorum, bir hayvan gibi yumruğumu sıkıyorum, onun büyük, güzel gözlerinin bana baktığını hayal ediyorum. Sırılsıklam ıslak amının sikimin etrafında kenetlendiğini, o tatlı sesin adımı çağırdığını hayal ediyorum.

İçimde bir şeyi uyandırdı. Çiftleşme içgüdü. Sahiplenme. Ve şimdi cızırtılı yorgana hırlıyorum, kalçalarım şiddetle ileri ve geri sarsılıyor, onu bulmaya yemin ediyorum.

Onu neyin memnun edeceğini tam olarak öğrenene kadar onu takip etmeye yemin ettim.

Onu karım yapmaya yemin ettim.

Boşaldığımda, beni geri dönülmez bir şekilde değiştiren bir gök gürültüsü patlaması. Onun erkeğine. Onun

mükemmel kocasına. Harcamalarım yatak örtüsünü ıslatıyor
ve sıkı tutuşun üzerinde köpürüyor

Yumruğumu sıkıyor, b e n i s ı k ı y o r , kükretiyor, ta k i
y e r e yığılana, Jolie'nin hayalleri kafamın içinde dönene
kadar.

Senin için geliyorum, melek
gözlüm. Yakında orada
olacağım.

Jolie

Bir ay sonra

I Blok partisine gideceğim. Artık bu evde saklanmak yok. Komşuları beni bir telefonla davet edecek kadar nazikti. duruşmadan beri kendimi dünyadan soyutlamış olmama rağmen posta kutumda bir not. Tam bir ay boyunca insanlar kapıma kek bıraktı ve her saat başı kilitleri kontrol etti. Ama şimdi...

Gazeteye bakıyorum, manşet hâlâ orada. Rüya görmedim.

"Adam Kaçıran Hapishanede Öldürüldü."
Sadece öldürülmemiş. Oyulmuş ve ayak bileklerinden dinlenme bahçesine asılmış.

Joseph Hynes'in gölgelerden fırlayacağına dair korkum, onu arkaya koyduklarından beri mantıksızdı.

barlar. Ama şimdi korkum daha da yersiz. Terapistim kendimi topluma yeniden kazandırmak için küçük adımlar atmam konusunda beni teşvik ediyor. Bir blok partisi umduğumdan daha büyük bir adım. Süpermarket daha iyi bir seçenek olabilir. Ama gazetede ki manşet bir işaret gibi görünüyor. Zamanı geldi.

Birkaç sakinleştirici nefesten sonra telefonumu elime alıyorum ve tüm evi aydınlatmak için kumandaya basıyorum. Işıklar yanıyor ve gölgeleri kovarak yatak odama giden arka koridoru aydınlatıyor ve şimdi o yöne doğru ilerliyorum. Mantığım bana köşede kimsenin saklanmadığını söylese de kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Kimse dışarı fırlayıp beni yakalamayacak, bodruma sürüklemeyecek, bağlamayacak.

Bir aydır ilk kez duş alıp saçımı ve makyajımı yapıyorum.

En sevdiğim krem rengi slip elbisem, yemek yiyemeyecek kadar endişeli olduğum için verdiğim kilolardan dolayı bedenimden sarkıyor. Bu yüzden kendimi daha güvende hissetmek için bir kemer ve hırka ekliyorum, kazağımı boynuma kadar ilikliyorum.

Elim kapının tokmağında ne kadar durduğumu, nefes alıp verdiğimi, yüze kadar sayıp geri döndüğümü, dışarı çıkma cesaretini toplamaya çalıştığımı bilemiyorum ama sonunda Joseph Hynes'ın artık bir tehdit olmadığı bilgisiyle -siyah ve beyaz- donanmış olarak bunu yapıyorum. O artık yok. Bana zarar veremez. Güpegündüz ve dışarıdaki komşuları duyabiliyorum, çalan müziği duyabiliyorum. Burası güvenli.

Kapıyı açtım.

Ve onu hemen görüyorum.

Tanımadığım bir adam, ama komşulardan biri olmalı.

Bir mangalın etrafında toplanmış bir grup adam var ve o onlardan biraz uzakta duruyor, iki elinin parmakları arasında tuttuğu bir şişe birayla.

Yakışıklı. Keskin bir şekilde. Sanki kendini sabit tutmak için konsantre olmak zorundaymış gibi. Koyu saçlı. Uzun boylu,

Geniş omuzlu, kaslı, geniş göğsü sade, mavi düğmeli bir gömleğin içindeydi. Güçlü. Gözleri bana odaklanmış, hafifçe genişliyor.

Ağzım kuruduğunda hazırlıksız yakalanıyorum. Nabzım ilgiyle atmaya başladığında?

Yirmi iki yaşındayım. Geçmişte birileriyle çıktım ama hiç ciddileşmedi. Her zaman iç tasarım okuluna, evleri güzelleştirmekle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye, karşı cinsin her zaman getirdiği drama hakkında endişelenmeye çok odaklandım. Seyahat etmek, dansa gitmek, okumak, okyanusta yüzmek. Bunlar eskiden hoşlandığım şeylerdi. Erkekler sonradan aklıma gelen şeylerdi. Bu adama uzaktan bile erkek denemezdi.

O bir erkek. Kalın kalçaları kotunun dikişlerini zorlayan bir adam.

Normal bir adam mı? Sessiz biri mi?

Neden onu merak ediyorum? Bir ilişkiye açık değilim. Önümdeki yolun sonuna daha yeni geldim. Biriyle çıkmayı düşünmeden önce yapmam gereken çok şey var. Tanrım, bu muhtemelen yıllar sonra olacak.

Ayrıca, yan komşusu olan travma geçirmiş bakir münzeviye çıkma teklif etmek için yanıp tutuşmadığına eminim.

Ona kibarca gülümseyip gözlerimi indiriyorum ve bana notu bırakan Nancy'yi aramaya koyuluyorum. Gözetleme deliğimden notu getirdiğini gördüm. Kırk yaşlarında, parlak renkli taytları tercih eden ve her zaman siperlik takan minyon bir sarışın.

İki dakika geçmesine rağmen onu göremeyince avuçlarım terlemeye başlıyor.

Hayal mi görüyorum yoksa herkes benim hakkımda fısıldaşıyor mu?

Kim olduğumu biliyor olmalılar. Aylardır tüm haberlerdeydim.

Muhtemelen eğlence olarak davet edildim. Herkesin aval aval bakması için.

Bir dakika daha geçti ve ben orada aptal gibi duruyorum. İçeri girmeliyim. Orası güvenli. Kendimden, kendi alanımdan ve kapılardaki kilitlerden başka kimse için endişelenmek zorunda olmadığım yer.

Dönüyorum, hızlı adımlarla kaldırımdan evime doğru yürüyorum, ama önümdeki yola sapamadan, daha önce fark ettiğim yakışıklı adam mangal yapan erkek grubundan ayrılıyor. Beklediğim gibi yolumu kesmiyor. Onun yerine bana doğru tereddütlü bir adım atıyor, elleri cebinde, orantısız gülümsemesi onu daha da çekici kılıyor.

"Hemen gidiyor musun?" diye soruyor, içimi ürperten boğuk bir bariton sesiyle.

Bir aydır kimseyle yüz yüze konuşmadım. Ondan önce çoğunlukla avukatlar, polisler ve doktorlarla konuşuyordum. Bu yüzden cevap verirken sesim kulağıma doğal gelmiyor. "Evet. Beni davet eden bayanı bulamıyorum. Onu göremiyorum." Nedense, belki de gözleri çok sabırlı olduğu için, "Burada bir sürü yabancı var" diye geveliyorum.

Sanki bu söylenecek son derece normal bir şeymiş gibi başını sallayarak dolu bloğu inceliyor. "Ne demek istediğini anlıyorum." Birasını kaldırıyor. "Alkol bunun için var."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Aslında... Artık içmiyorum."

Bir süre geçti ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Sonra etiketi görebilmem için şişeyi çeviriyor. "Alkolsüz," diyor, biraz mahcup bir şekilde. "Öyle olduğumu düşünmeni istemedim..."

"Kusurlu mu?"

Gözleri mavinin en yoğun tonunda ve şimdi daha da derinleşiyor. "Herkes öyle değil mi?"

Bu çok garip bir şey. Bu üç kelime sanki bir yastığın üzerinden bana fısıldanıyormuş gibi geliyor. Bir insan denizinin içinde duruyoruz ve yine de... bu karşılaşma çok samimi. Sanki başka kimse yokmuş gibi. Diğer sesler sadece birer vızıltı. Gözleri büyük, çalkantılı bir denizde bir cankurtaran botu gibi.

okyanus ve ben başka tarafa bakamıyorum. "Evet. Bazıları diğerlerinden daha fazla."

Yaklaştı mı yoksa halüsinasyon mu görüyorum?

"İleri gitmek istemiyorum ama..." Omzunun üzerinden bakıyor. "Size nereden tatsız alkolsüz bira bulabileceğimi de biliyorum."

Kalbim çarpmaya başladı. O kadar yüksek ki duymuş olmalı. Böyle bir şeye hazır değilim. Hem de hiç. Elbette, nazik biri. Ama bir erkekle içki içmek? Etkilendiğim bir adamla? Işıklar yanmadığı ve on dakika boyunca kendime moral konuşması yapmadığım sürece bir odaya girmeyi bile beceremezken bu beni nereye götürebilir? "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Um...hayır, yapamam."

"Tabii ki hayır," diyor, gözle görülür bir şekilde kendine kızgın. "Sana adımı bile söylemedim. Güzel bir kıza içki teklif etmeden önce bunun gelmesi gerekiyordu, değil mi?" Elini uzattığında hâlâ bana güzel demesinin şaşkınlığını yaşıyorum. "Ben Christopher. Mahallede yeniyim. Yan komşunuzum."

"Öyle mi?"

Olumlu anlamda mırıldanıyor.

Mahallede yeni. Bu benim kim olduğumu bilmediği anlamına mı geliyor?

Şimdi yapmazsa, eninde sonunda yapacaktır. İnsanlar konuşur. Ama eski bir evin bodrumunda kaçırıldığımı ve terörize edildiğimi bilmeyen biriyle oturup sohbet etmenin güzel olacağını düşünmeden edemiyorum.

Sinirlerimden sıyrılıp hiç düşünmeden elimi onunkinin içine sokuyorum ve kendimi şok ediyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Jolie."

Gözlerinde bir şey parıltıyor ve avucumun içinde cevap niteliğinde bir çıtırtı kopuyor. Elektrik. Sinir uçlarımı vızıldayan küçük his kaynaklarına dönüştürüyor. "Jolie," diyor huysuzca, dikkati ağzıma kayıyor. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o tutuyor. "Winston adında huysuz bir Husky'm var."

"Oh." Vay be. Sanırım bir karısı ya da kız arkadaşı olduğunu düşünerek neredeyse kıskanacaktım. Ne kadar utanç verici. Bu adamı sadece birkaç dakikadır tanıyorum. Kıskanmakla ne işim var? Bu beni aptal gibi hissettiriyor. Varsayımlarda bulunduğum için. Güpegündüz komşusuyla içki içtiğı için bu kadar korktuğum için. Yeniden yaşamaya başlamalısın, Jolie. "Sanırım bir içki kulağı hoş geliyor."

Gülümsüyor, gözlerinin kenarlarından çizgiler yayılıyor. "Teşekkür ederim."

Jolie

Christopher beni kalabalığın dışında boş bir piknik masasına götürüyor ve içtiği alkolsüz biradan bana da getirmek için kısa bir süre ayrılıyor. Ne zaman ki

Karşıma oturduğunda, bu bir randevu gibi geliyor ve boğazımda bir panik çarpıntısı kanatlanıyor, ama nazik gülümsemesi beni rahatlatıyor. "Şanslısın Jolie," diyerek şişesinin boynunu benimkine vuruyor.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu mahallede yaşadığım kısa süre içinde çok fazla mahalle dedikodusu öğrendim. Ve şimdi sizi bilgilendirmek üzereyim."

"Aman Tanrım." Avuç içlerimi yanaklarıma bastırıyorum, kıkırdama ihtiyacı duyarak şaşıyorum. "Bu kadar heyecanlanmamalıyım. Dedikodu yapmak kötüdür."

"Sadece yakalanırsak," diyor bana göz kırparak.

Sahte bir öfkeyle soluk soluğa kaldım. "Sen kötüsün. Yaşamak için kötü bir şey yapıyor olmalısın." Gözlerimi kısıyorum. "Avukat mı?"

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, genişçe sırtıtıyor. "Hayır."

"Bir sihirbaz mı?"

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Büyücüler kötü mü?"

"Bu herkesin bildiği bir şey. Karanlık sanatlarla uğraşıyorlar. Kadınları ister istemez ikiye bölüyorlar." Omuz silkiyorum, biramdan bir yudum alıyorum. "Ve genel olarak can sıkıcı oluyorlar."

"Buna itiraz edemem. Bir tahmin hakkın daha var."

"Hmmm." Bu flört. Gerçekten flört ediyorum. Ve ben Buna inanamıyorum. Ama Christopher'da bunu çok kolaylaştıran bir şey var. Beni tamamen güvende hissettiriyor. Rahat. Bir çekim var, evet. Ama baskı yok. Endişe yok. Ayrıca beni ön kapımı görebileceğim bir yere oturtması da yardımcı oluyor. Bunu bilerek mi yaptı? "Rus casusu mu?"

İçkisinden bir yudum alırken gülüyor. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben sadece normal, sıkıcı, sıradan bir sigorta satıcısıyım."

"Normal kötü bir şey değildir," diyorum dürüstçe. "Aslında bence normal en iyi şeydir."

"Öyle mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Sadece birbirimize bakıyoruz, gün etrafımızda renk cümbüşü içinde geçiyor ama bedenlerimiz kıpırdamadan duruyor. "Yani..." Fısıldıyorum. "Bu dedikodu hakkında."

"Doğru," diye homurdanıyor ama hemen ardından öksürmeye başlıyor. Boğazına bir şey takılmış olmalı. "Barbeküyü işleten adamla başlayalım. Çimlerine kafayı takmış durumda. Bir keresinde onu gecenin bir yarısı karnının üzerinde makasla çimleri düzeltirken yakalamıştım."

Ağzım açık kaldı. "Hayır, yapmadın."

"Ben yaptım. Ve tüm bunların nedeni sokağın karşısında oturan adamın onun lise futbol rakibi olması. Bir sitcom'da yaşadığımızı fark etmedin, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Çim bakım fanatikleri yarışıyor. İşte bu izleyeceğim bir program."

"Ben de." Omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve bir an için fiziğini takdir ediyorum. Satış yapan bir adam için

sigorta, o müstehcen bir şekilde formda. Kesik trisepsler, esneyen omuzlar ve klavyeye dokunmaktan çok daha fazlasını yapıyormuş gibi görünen eller gibi. Mesai saatlerinden sonra CrossFit yapıyor olmalı. Yoksa doğuştan yetenekli.

Bu sağlıklı, değil mi?

Erkekleri ve niteliklerini fark ediyor musunuz?

Terapistimle bu konuyu konuşmak için şimdiden

heyecanlanıyorum. "Tamam, sırada yaşlı bir kadın var.

Atıştırmalık masası. Onu görüyor musun? Ateş motoru kızıl saçları var. Gözden kaçırmak zor."

Bu sefer kıkırdamama engel olamıyorum. "Onu görüyorum."

Gülüşüm dikkatini dağıtmış gibi görünüyor ama yutkunuyor ve devam ediyor. "Kanişinin saçlarını pembeye boyuyor ve kostümlü fotoğraflarını kasabanın internet ilan panosuna koyuyor."

"Lütfen eski zaman şerifleri gibi giyindiğini söyleyin."

"Bir şerif, bir denizkızı, bir sütçü, bir flapper..."

Neredeyse içkimin bir yudumunda boğuluyordum.

"Sigorta satıcısı yok mu? Ne korkunç bir dikkatsizlik."

"Değil mi?" Başını üzüntüyle sallıyor. "Hiç sevgi görmüyoruz." "Sen..." Sakın sorma. Garip bir his olsa bile buradaki bağlantı, böyle bir karışıklık ve normal toplumdan ayrılmanın ardından hayal ediyor olabilirsiniz. Ve bu çok hızlı. Çok erken. "Sen... aşkı mı arıyorsun?"

Mavi gözlerinde bir farkındalık ışığı yanıyor. Parmağı bileğimin küçük ucunda gezinene kadar elinin bana dokunacak kadar yakın olduğunu fark etmiyorum. "Sana bakıyorum, Jolie."

Birden nefes almak zorlaştı.

O sert parmak ucu avucumun içinde bir daire çizerek ilerliyor ve bacaklarımın arasında cevap veren bir ıslaklık oluşuyor. Bu kadar basit bir dokunuştan.

Meme uçlarım sutyenimin içinde ağrıyor.

Hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştım. Hayatım boyunca. Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Ama kendimi Christopher'ın parmaklarımızı birbirine dokumasına izin verirken buldum.

Masada el ele tutuşuyoruz. Sanki bir çiftmişiz gibi. Sanki dakikalar önce tanışmamışız gibi.

Ve ne kadar doğru hissettirdiğine şaşırdım.

Belki de gazete manşeti bir işaretti.

Yaşadığım travmayı hatırlatan histerik bir erkek sesi, yalvarma, hıçkırma, tahta parçalama seslerimle birlikte düşüncelerime süzülüyor.

Bir nefes çekiyorum ve elimi geri çekiyorum, aniden ayağa kalkıp kalçamı masaya vuruyorum. Christopher da ayağa fırlıyor ve uzun parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Özür dilerim. Ben... lütfen. Bu çok fazlaydı."

"Hayır, benim. Bu..." Etrafıma bakıyorum, güneşin neredeyse tamamen battığını fark ettiğimde yanaklarım uyuşuyor. Ne kadar zamandır bu masada oturuyor, bu adamın gözlerinin içine bakıyordum? Evden düşündüğümünden daha geç mi çıktım? Bu mümkün. Uzun zamandır kendimi dışarı çıkmaya hazırlamaya çalışıyordum. Ve şimdi. Ve şimdi... Hava karardıktan sonra evime gireceğim.

En büyük korkum.

"Jolie," diyor Christopher sakın, yankılanan bir sesle. "Ne oldu?"

Komşuların çoğunun içeri girdiğini, müziğin durduğunu ve barbekünün artık tütmediğini görünce telaşla bir daire çiziyorum. "Ben sadece..." Terleyen avuçlarımı elbiseme siliyorum. "Hava karardıktan sonra eve gelmeyi sevmiyorum."

"Neden?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Kaşları birbirine çarpıyor. Yavaşça başını sallar.

Sesimi alçaltıyorum. "Evimden alındım. Kaçırıldım. Bir gece işten sonra. Günlerdir yatak odamda saklanıyormuş. Adam benden yaşça büyük bir iş arkadaşımdı. Bana karşı bir çeşit... karasevda besliyordu ve aramızda bir ilişki olduğunu hayal ediyordu. Cinsel bir şey yoktu. Neredeyse bana kur yapıyor gibiydi." Nefes almak için duruyorum. "O beni bırakana kadar onunla oynadım."

gardını indirdi. Polisi arayana kadar. Bu...haberlerde vardı."

Keşke bunu yüksek sesle konuşmak zorunda olmasaydım. Benimki gibi yükleri olan bir kızıdan uzak durmaya hakkı olan bu normal, yakışıklı adama değil. Bir süreliğine kendimi hafif hissetmemi sağlamışken olmazdı. Sevimli, rahat sigortacılarla flört edip içki içen türden bir kız olmak için.

Ben hikâyeyi anlatırken Christopher kıpırdamadan duruyordu. Şimdi, sadece "Özür dilerim." diyor.

Gözlerini rahatsız edici bir şekilde kaçırmıyor ya da yaşadığım deneyimi başka bir korkunç hikayeye ilişkilendirmeye çalışmıyor. Sadece doğru şeyi söylüyor ve öylece bırakıyor. Şimdilik tam ihtiyacım olan yerde.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak masadan uzaklaşıyorum. "İçki için de teşekkürler. Ama sanırım artık eve gideceğim."

Ellerini ceplerine sokarak, ciddiyetle başını sallıyor. "İyi geceler."

Ama ön kapıma ulaştığımda, eşikten bir adım bile atamıyorum.

İçeride ışıklar yanıyor. Telefonumla açtım. Kapıdan girmemem için bir sebep yok ama giremiyorum. Yapamam.

"Ben de seninle gelebilirim." Christopher'ın sesi arkamdaki kaldırımdan geliyor. "Odaları kontrol edip güvenli olduğundan emin olabilirim. Sonra giderim."

Arkamı dönmeden başımı sallıyorum ve sağımda beliriyor, uzun boylu, güçlü ve güven verici. Yakın komşum. Herkesin beni birlikte gördüğü bir adam. Onu kısa süreliğine içeri almanın güvenli olduğuna eminim.

Ben de onun içeri gelmesini istiyorum, farkındayım.

Onda beni rahatlatan bir şey var. Benimle konuşma tarzı, sanki görünmez sınırların çok iyi farkındaymış gibi.

Başka bir şey söylemeden Christopher içeri girdi, ben de onu takip ettim. Odadan odaya geçiyoruz. O bile kontrol eder

Mutfak dolaplarımın içi gibi saçma yerler. Süpürgenin arkasında. Her yeri. Bodruma iniyor ve kapsamlı bir süpürme yapıyor, tavrı etkili. Güçlü, hatta. O kadar yetenekli ve erkeksi ki, bir kez daha nemli iç çamaşırımın ve belimdeki sarmalın farkına varıyorum. Hassas tenimin.

Mantıken, kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorum.

Ama ben... bu adamın koruyucu olmasını seviyorum. İlgisini seviyorum. Detaylara dikkat etmesi.

Yargılamaması.

"Burada kimse yok," diyor gözlerimin içine bakarak ve güvencesini hissettirerek. "Her şey kilitli. Güvendesin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Her zaman. Ciddiyim. Her zaman."

Tereddüt ediyor, göğsü genişliyor, sonra gitmeye başlıyor. Kapıya kadar gidebiliyor.

"Bekle."

Sırt kasları gerildi, eli kapı kolunda durakladı. "Evet?"

Bu çılgınlık. Bu yabancıya gece kalmayı teklif etmeyi düşünemem. Daha yeni tanıştık. Gündelik ya da ciddi bir şey yapacak kadar sağlıklı değilim. Ama şimdiden transa geçmiş gibi ona doğru yürüyorum, avuçlarımı sırtındaki kaslara doğru kaydırıyorum, titremesini emiyorum. Bu nasıl bu kadar kaçınılmaz hissettirebilir? Neredeyse... önceden bildirilmiş? "Kal."

Avucunu kapıya dayıyor ve bir kez daha ellerinin büyüklüğüne ve kabiliyetine hayret ediyorum. Parmak eklemlerinden biri çarpık ve yaralı. Ama "Kalıp kahve içelim mi?" dediğinde düşüncelerimden uzaklaşıyorum. Yoksa kalıp seni yatağa mı götüreyim Jolie?"

"Bilmiyorum," diyorum sırtına doğru. "Tek bildiğim senin burada olman beni daha güvende hissettiriyor."

"İşte sana ironi," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Parmakları kapının üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bir şey yok."

Uzun dakikalar geçiyor ve tek duyabildiğim onun nefes alışının sesi, benim hızlı atan nabzım.

"Daha önce hiç geceyi bir erkekle geçirmemiştim. Yanlış mı yapıyorum?"

"Tanrım, hayır, tatlım." Elini kapıdan çekip dönüyor, yüzünde aynı anda hem samimi hem de gergin bir ifade var. "Sen mükemmelsin."

Mavi gözlerindeki bakış beni bir adım geriye attı. O... tahrik olmuş. Hem de çok. Kot pantolonunun ağ kısmı belli bir açıyla çıkıntı yapıyor, beni tepeden tırnağa süzerken çenesi gevşiyor, boğazından kısık bir ses geliyor. O kadar iri ki. Kollarının kasları sıkı ipler halinde, göz bebekleri maviyi kapsayacak şekilde genişliyor. Açlıktan ölüyordu. Benim için.

Sırtım duvarla buluştuğunda, aramıza mesafe koyduğumu fark ettim.

"Seni şimdiden korkutuyorum," diyor Christopher düzensiz bir şekilde. Korkutuyor mu?

Islandım. Çok nemli, çok hızlı büyüyor, kalçalarım titriyor. Tenim o büyük elleri deneyimlemek için ağlıyor. Etimi tırmıklaşıyor. Ona başka hiçbir şeye çekilmediğim kadar çekiliyorum. Ve evet, bu çekim o kadar büyük ki beni ürkütüyor, ama sanırım giderse bayılacağım.

Christopher başını sallıyor ve tekrar kapı koluna uzanarak çıkış sinyalini verir. "Bu iş çok hızlı ilerliyor. Bu benim hatam. I-"

Çabucak hırkamın düğmelerini açıp boynumdan belime kadar indiriyorum.

Ardından kemer çözülür ve metal bir sesle ağır bir şekilde aşağıdaki karoya bırakılır.

Elbisemden başka bir şey kalmadığında, parmaklarımı etek ucunda kıvrıyorum ve başımın üzerinden çıkarmadan önce sadece bir dakika bekliyorum. Ve sonra bu manyetik adamın, komşumun önünde, uyumlu bir sütyen ve külot setiyle duruyorum. Beyaz ve kırmızı gül desenli. Bütün ışıklar açık. Saklanacak hiçbir şey ve hiçbir yer yok. Bu aynı zamanda

Yüzünden her duygu geçti. Huşu, açlık, teslimiyet, şehvet. Bir koçbaşı gibi şehvet.

Bir adım atıyor ve beni girişteki duvara yaslıyor, ağzı bir iniltiyle benimkine iniyor. Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve ensemini kavlıyor, kalçalarımız buluşuyor, uyluklarımız sıkışıyor. Beni sadece dudaklarıyla öpüyor, üst dudaklarımı çekiştiriyor, alt dudaklarımı çekiştiriyor, ben miyavlayıp sırtımı eğene kadar ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve sonunda dilini içeri sokup benimkine sürtüyor, nefesi kesiliyor. O kadar uzun zamandır korkudan başka bir şey hissetmediğim için kendi ihtiyacıma doğru koşuyorum, kendimi mavi bir lagüne dalan bir dalgıç gibi içine atıyorum. Hayatta olmak, bu adamın dokunuşuna sahip olmak çok iyi hissettiriyor ve aniden açgözlüyüm, daha fazlası için çaresizim.

Sağlam vücuduna tırmanıyorum, bacaklarımı kalçalarına doluyorum, öpücük tutuyor. Daha derine. Daha fazla aciliyetle. Bir elini külotumun arkasından aşağı kaydırıyor ve popomu yoğuruyor, üst yarımı duvara bastırıyor, dudakları boynuma, boğazıma doğru hızla iniyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor öpücüklerin arasında, gözleri yoğun, keşfediyor. "Sana ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

"Benim de sana ihtiyacım vardı." Parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmak için çalışıyor. "Beni yatağa götür."

Bu dört kelime ağzımdan çıkar çıkmaz duvardan koparıldım ve hızlı bir şekilde arka koridora götürüldüm. Sahte bir şekilde misafir odasına doğru ilerliyor ama ben sağ kapıyı gösterince yön değiştirip yatak odama giriyor. Bütün ışıklar açıldı. Her biri. Sonunda Christopher'ın gömleğini açtığımda ve dövmeli kasları ortaya çıktığında buna minnettarım. Yıpranmış kaslar. Mürekkepli çelikten levha üzerine levha.

"Çok fazla sigorta satıyor olmalısınız," diye nefes alıyorum.

Ağzının köşesi kıpırdıyor. "Vahşi bir gençliğim oldu." Beni yatağa yatırıyor, gömleğini silkip atıyor ve kot pantolonunun düğmesini açıyor. O mavi gözleri üzerimde

parlıyor, her santimini içiyor. "Ben hala bir

biraz vahşı, Jolie." Parmaklarını külotuma geçirip bacaklarımın arasına sokuyor, bir ürperti onu sarıyor. "Ama içimdeki tüm vahşilik artık senin için," diyor kalın bir sesle, başparmağıyla kadınlığımın dikiş yerlerinde gezinerek. "Anlıyor musun?"

Bana böylesine sahiplenerek dokunurken herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum ama anlamını kavırıyorum. Benimle çılgınca sevişecek, tam da istediğim gibi. İhtiyacım olan şey. Geçmişimi ya da travmalarımı düşünmek istemiyorum. Sadece Christopher'ı görmek, düşünmek ve hissetmek istiyorum.

Başparmağı kıvrımlarımı ayırıyor ve klitorisimi sıyrıyor. "Anlıyor musun, Jolie?"

"Anlıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Aferin kızıma."

Bu iki kelimeyle ilgili bir şey gizli, bilinmeyen bir parçamda havai fişekler patlattı, şehvetimi bir kalemin ucu gibi keskinleştirdi. İyi kız. Christopher karnına doğru eğilip seksimi öptüğünde hala kafamın içinde yankılanıyorlardı. Saygıyla. Nefes alıp veriyor, elleri çıplak kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Tatlı, sulu, küçük bir amcığın olduğunu biliyordum," diye gürlüyor, burnuyla beni dürtüyor, kırık bir şekilde inliyor. "Bunun tadını çıkar," diyor, sözleri etime karşı boğuklaşıyor. Kadınlığımla mı konuşuyor? "Özgürlüğünün son saniyelerinin tadını çıkar. Çünkü sana bir daha asla huzur vermeyeceğim."

Sanki vücudum onun neler yapabileceğini zaten biliyormuş gibi, parmaklarım çarşafın içinde kıvrılıyor, hazırlanıyor ve o beni yemeye başlıyor. Uzun, kaba yalamalarla. Tanrı'ya şükür ki iyi bir evde ağda kitine yatırım yapmıştım, çünkü tek bir vuruşu bile kaçırmak bir rezalet olurdu.

Tanrım, bunu hiç yapmadım. Hiç yaklaşmadım bile. Ama içgüdüsel olarak, bu görevi onun yarısı kadar iyi yapabilecek başka bir erkek olmadığını biliyorum. Müstehcen ve el üstünde tutuyor. İğrenç ve taparcasına. O mavi gözler benimkilere şehvetle bakıyor.

Dilinin ıslaklığı ışıktaki yanıp sönüyor, seksime doğru sürükleniyor ve sinirlerimle alay ediyordu.

"Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye sızlanıyorum, yatak örtülerini yırtıyorum.

Nefes alamıyorum. İçime dolan salgı güzel bir canavar ve beni zar zor tanıdığım bir yaratığa dönüştürüyor. Bir erkeğin saçını çekip ağzına yapışan birine. Açgözlü parmaklarını ağrıyan meme uçlarının etrafına sıkıştırabilmek için kendi sütyenini yırtan birine. Canavar dişlerini şaklatıyor, şehvetime saplanıyor ve ben patlıyorum, vücudum çılgınca titriyor, zevk beni vücudumun derinliklerine, ortasına fırlatıyor ve beni şilteden kaldırıyor.

"Christopher!"

Başını kaldırıp yavaş, amaçlı bir emeklemeyle vücudumda ilerlediğinde çılgılığım hâlâ yatak odamda yankılanıyor, gözleri kararmış, göğsü kabarıyor. "Senin mükemmel tadınla yaşayabilirim," diyor kısık sesle, kot pantolonunun fermuarını açarak. "Ama sen ıslakken bundan faydalanmalıyız."

Anlamıyorum. "Ne-"

Şaftını çıkarıyor ve ben bir nefes emiyorum, bacaklarım içgüdüsel olarak kapanıyor.

Ya da onları kapatmaya çalışıyorum ama kalçalarıyla ilerlememi engelliyor, sıkılmış bir yumrukla o devasa uzantıyı okşuyor. "Hayır. Lütfen bundan korkma." Boştaki elini başımın yanına koyuyor, eğilip beni iyice öpüyor, nefesim kesilene, başım dönene kadar. "Bu alete alıştığında sana zevkten başka bir şey vermeyecek. Bu lanet olası yatak odasına her girdiğimde, onu o daracık amına sokacağımı bildiğin için titreyeceksin."

Sözleri kaba. Saygısızca. Beni öfkeliendirmeliler.

Neden başımı sallıyorum?

Neden bu adam bana büyü yapmış gibi hissediyorum?

Gözlerimi bakışlarının yoğunluğundan ayıramıyorum, kalçalarımı açıp hâkimiyetini kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum. Burun delikleri itaatim karşısında zaferle parlıyor, ağzı yavaş, ıslak bir öpücükle benimkini yakalıyor, kocaman şaftı içime bastırıyor, vücudumun direncine hayır cevabını kabul etmiyor. Ağzının içine doğru haykırıyorum, ama o sadece daha da ilerliyor, daha da derinleşiyor, öpücüğümüzün içinde hırlıyor. "Sıkı bebeğim," diye homurdanıyor ve kalçalarını yavaşça ileri doğru itiyor. "Ne kadar sıkı bir bakırsın sen öyle. Sikimin etrafında çok tatlısın. Shhhh. Söz veriyorum sonsuza dek acımayacak."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ama bu acıdan çok duygularımdan kaynaklanıyor. Bu adam tarafından ele geçirildiğimi hissedebiliyorum.

Nefes alacak, endişelenecek ya da düşünecek bir santim bile yok. Sadece Christopher etrafımdaki dünyayı bloke ediyor, ruhumdaki çatlakları dolduruyor ve daha fazlasını talep ediyor. Daha fazlasını.

Rahmimin çevresinde acı dalgaları var, ama beni öptükçe azalıyor, dudaklarımız daha da acıkıyor, kalçaları esnemeye, ileri ve geri itmeye başlıyor.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun, Jolie?" "Evet."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış olan sol eli vücudumun ortasından, göğüslerimle karnımın arasından aşağıya doğru iniyor ve dönerek popomu tutuyor. Derine doğru sallanırken kabaca kavırıyor. O kadar derin ki ikimiz de inliyoruz, topuklarım kışının etine gömülüyor. "Hissediyorsun, değil mi? Artık bir bütün olduğumuzu. Bunun böyle olması gerekiyordu."

Bunu inkar edemem.

İki varlığın bir araya gelmesidir. Bir çarpışma.

"Evet," diye nefes alıyorum, tırnaklarım istemsizce sırtına doğru ilerliyor. "Biz biriz."

Onun gözler Flaş, açığa çıkarma ve vahşilik
o konuştu daha önce.

Ve kendi kullanılmayan vahşiliğim cevap veriyor.

Şu anda içimde bir şey sorumlu. Kalbim mi? Ruhum mu? Şehvetim mi? Bilmiyorum ama aniden birbirimizle boğuşmaya başladık, Christopher'ın ağzı boynuma gömülüyor, üzerimdeki morlukları emiyor, ellerim onun kalın kalçalarını kavırıyor ve onu daha derine çekiyor, yatak onun itme gücüyle duvara çarpıyor. Beceriliyorum. Kirli ve çiğ. Ve o haklıydı. Tek düşünebildiğim bu. Bacaklarının arasındaki o devasa parçanın bana zevk verdiği konusunda haklıydı, çünkü hızla onun hizmetkârı oldum, sızlanıyorum ve daha fazlasını almak için zorlanıyorum.

Veriyor.

Bacaklarımı iterek açıyor ve kalçalarını şapırdatarak içime giriyor.

"Benim." Gözlerimin içine baktı.

"Benim." "Senin."

Dudakları bir öpücükle beni yakıyor. "İhtiyacın olan her şey olacağım. Her şey burada başlıyor, melek gözlüm. Beni dinle. Her şey burada başlıyor. Eğer kaybolduğunu hissedersen, hemen buraya, başlangıca geri dön ve beni bul. Ben hep burada olacağım."

Orgazmım doruğa ulaşıyor ve onun sözlerini uzaklaştırıyor, ama yine de içimi parlatıyorlar. Etten gövdesi klitorisimi ıslak bir şekilde kesiyor, tekrar, tekrar, geniş omuzlarındaki kaslar esniyor, dövmeleleri ışıpta dalgalanıyor. Acıyla irkiliyor, yüz hatları gerginleşiyor. Kontrolünü elinde tutmaya çalışan bir adam ve onu çözdüğümün bu görünür kanıtı karnımda şehvetin patlamasına neden oluyor. Aşağıya doğru akıyor ve nefes kesici bir nöbetle belimi kavırıyor.

"Aferin kızıma." Üstümde pantolonunu indirdi. "Baban için gel." Çığlık atıyorum.

Bu kelime beni çığlık attırıyor.

Hiç bilmediğim bir zevk beni sarıyor. Yataktan doğruluyorum ama o beni tekrar yere yapıştırıyor, bedenini daralan sıcaklığımın içine sokuyor, boynuma doğru adımı haykırıyor. "Jolie." Çarpan yatak başlığını kavırıyor, güçlü kolları esniyor. "Sana boşalıyorum. Ahhhh, tatlım. Senin için çok şeyim var."

Sözüne sadık kalarak, sınıırıma kadar sıcak bir harcama ile doldurulđum, fazlalıklar boncuklar halinde kalçalarımđan ve uyluklarımđan aşağı yuvarlandı, Christopher üzerimde yüksek sesle inledi, derin sesi et tokatlama sesiyle birleşti. Sonunda üstüme düştüğünde, devasa vücudu tükendiğinde, kollarının beni sarması ve kucağının sıcak kozasına çekilmemden önce tek bir saniye bile geçmedi, ağzı saçlarımda hareket ediyor, adımđı huşu içinde fısıldıyor.

Uzun zamandır ışıklar açık uyumadığım ilk gece.

Buna gerek yok.

Ben

güvendeyim.

Evan

Bir Ay Sonra

I bunun ne kadar büyük bir mücadele olacağını hafife aldım. Jolie hakkında hissettiklerim normalmiş gibi davranıyorum. Ben almak hazır için "iş," ayakta at ve Bir zamanlar bir adamı boğarak öldürmek için kullandığım kravatımla mutfak tezgâhında kahvemi yudumluyor ve kıpırdamadan durmaya çalışıyordum. Sıradan bir koca gibi görünmek için. O duş alıp giyinirken ve kendi kendine tatlı tatlı mırıldanırken benim sabah sürecim bu. Burada duruyorum ve yatak odamıza girip onu sıkıştırmak ve tekrar becermek için kör edici bir dürtüye karşı mücadele ediyorum. Tekrar. Tekrar. Onu bu sabah zaten iki kez becermiş olmama rağmen. Bir keresinde yatakta elleri ve dizleri üzerinde. Bir keresinde banyo lavabosunun kenarında. Sikim pantolonumun içinde boğulmuş, dışarı çıkmak için yalvarıyor.

Ama ona olan şehvetimi kontrol etmek zorundayım. Onu mümkün olduğunca uzak tutmalıyım ki benim onun normal kocası olduğuma inanabilsin. İsteddiği buydu. İhtiyacı olan şey bu.

Ve bu normallik onun için işe yarıyor.

Kendi gücüne ek olarak, rutinimiz, evde onu seven birinin olmasının desteği... bu onu iyileştiren şeyin bir parçası.

Bu yüzden yoluma devam edeceğim.

İlk gecemizi birlikte geçirdikten sonraki gün, yavaş yavaş taşınmaya başladım. Çamurluğuna botlarımı, dolabına dış fırçamı bıraktım. Çamaşırhanesine bir gömlek.

Onu her gece körlemesine becerdim. İkimizi de bağımlı yaptı. Tanrım, çok bağımlıyız.

Ona karım diyebilme ayrıcalığı, bu sürekli acıyı daha da derinleştiriyor. Jolie'ye eşim olmasını teklif etmeden önce iki hafta kadar bekleyebildim ve ona, bana gözlerini hatırlatan sarı topaz taşlarla çevrili bir elmas hediye ettim. Akıl sağlığım onun evet demesine bağlıydı ve o da dedi. Gözyaşları içinde kendini kollarıma bıraktı ve ben şansına inanamadım.

Oldu işte.

Meleğimi buldum ve onu benim yaptım.

Hayır, onu korumak zorundayım. Güvende. Mutlu. Benden başka kimse tarafından dokunulmadan.

Sonsuza kadar.

Her saatin altmış dakikasında arzuladığım amcığı saklayan külotunun kalçalarına doğru sürüklendiğini duyduğumda ellerim tezgahın kenarını kavırıyor. Yeterince konsantre olursam, diğer odadan kalp atışlarını duyabildiğime yemin edebilirim. Nabzım aynı tempoda, aynı hızda atıyor.

Jolie mutfığa giriyor, yüzü parlak, kızarmış ve muhteşem.

Yoga pantolonu ve muhteşem göğüslerini saran dar bir tişört giyiyor.

Neredeyse tezgahın kenarını kıracaktım.

"Günaydın." Dudağını ısıırıyor ve başını eğiyor. "Tekrar."

"Günaydın." Kendime geri çekilmemi ve onu öpmekten kaçınmamı emrediyorum. Acı verici ama ikimiz de kapıdan çıkmayı başaramayacağız. "Peynirli tostunu yaptım," diyorum, el işimi üç kez kontrol ettikten sonra tabağı ona uzatıyorum.

Karım küçük bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Ne olduğumu bilseydi, yalan söylediğimi bilseydi, beni sever miydi?

Gitmeye çalışır mıydı?

Bu korkular sürekli içimde yankılanıyor. Muhtemelen sonsuza kadar da sürecek.

Beni olduğumdan daha fazla delirtebilirler.

Jolie tezgâha yaslanır ve en sevdiği kahvaltıdan bir ısırık alır. Üzerinde bir dilim kaşar olan çok tahıllı tost. "Mmmm." Ben büyülenmiş bir halde boğazını izlerken o yutkunuyor ve bana gülümsüyor. "Sen yaptığında tadı hep daha güzel oluyor."

"Bir mutfak ustasıyla evlendiğini fark etmedin, değil mi?" Dürüstçe söyledim. "Tost. Mısır gevreği. Kaselere dondurma koymak. Yapamayacağım hiçbir şey yok."

Kıkırdaması kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi attırıyor. "Yemek yapmayı seviyorum, yani güvendesin. Ayrıca örümcekleri öldürüyorsun. Asıl önemli olan bu."

Bundan çok daha fazlasını öldürürüm, tatlım.

Mesela seni kaçırın adam. İçeride bağlantılarının olması iyi bir şey.

Her zaman bir katil değildim. Çok fazla arkadaşım olmamasına rağmen banliyöde nispeten normal bir şekilde büyüdüm. İnsanlarla ilişki kurmak hiçbir zaman doğal gelmedi. Askeri tarih ve savaşla ilgili kitaplara olan ilğim beni liseden sonra orduya katılmaya yöneltti ve orada... orada bana nasıl öldürüleceği öğretilti. Nasıl bölümlere ayrılacağı ve duygusuzca nasıl infaz edileceği. Denizaşırı görevlerim sona erdiğinde ve boşta kaldığımda, bildiklerime geri döndüm. Bu kadar kolay.

Artık bilmek istediğim tek şey o. Çalışmak istediğim tek şey. İşlerimi yapmaya devam ediyorum ama aklım hep burada. Onun üzerinde.

"Bugün için hazır mısın?" Jolie'ye sordum.

Biraz daha çabalayarak yutkunuyor, iyi ruh hali azalıyor. "Bilemiyorum. Belki yarına kadar erteleyebilirim?"

Sesindeki sinir titremesi göğsümde acı dolu bir burkulmaya neden oluyor. Onun acı dolu anılarını yok etmek için neler vermezdim. Onları böcek gibi ezmek. Ama bunu yapamam. Bu yüzden Jolie'ye ne kadar güçlü olduğunu göstermek için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Onu hayatının geri kalanında kendim korumak kolay olurdu ve bu benim içgüdümdü. Onu kollarıma sarmak, saklamak, gölgelerde rahat edeceği bir yerde tutmak. Ama o daha fazlasını yapabilir. Mutlu olmak için kendisinden daha fazlasına ihtiyacı var. Onu mutlu etmek benim işim, ama birlikte geçirdiğimiz ilk ay boyunca, benim için zor olsa da olmasa da bu işi paylaşmamız gerektiğini öğrendim. "Kendini savunma sınıfında sadece kadınlar var. Dersi de bir kadın veriyor. İyi aydınlatılmış bir stüdyo."

Jolie başını sallıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Yapabilirsin, melek gözlüm. Yapabileceğini biliyorum." Uzanıp bir elimle at kuyruğunu okşadım. "Ruhen seninle olacağım. Ve bir telefon uzağındayım."

Tamam. Sokağın aşağısına park edeceğim. Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Sanırım kötü giderse, sonrasında terapi seansım işleri düzeltmeye yardımcı olacak." Tezgâhtan iniyor ve dönüp ocağın üzerindeki saate bakıyor. Gözleri büyüyor. "Chris! İşe geç kalacaksın."

İrkildim. "Kahretsin." Kravatımın düğümünü çekiştiriyorum. "İyi ki herkesten daha çok satıyorum yoksa bana asla katlanamazlardı."

"Beklediğime değdin." Tostunun kalanını bırakıyor ve sarılmak için kollarını uzatıyor. "Akşam görüşürüz."

Panikledim.

Jolie'yi kollarımla sararsam, onu tezgaha yaslayacağım. O ince, kışını saran pantolonu bacaklarından aşağı yırtarım. Çıplık atana kadar sikimi içine sokarım... ve asla kendini savunma dersine gidemez. Ya da sonrasındaki terapi seansına. Ama bir sigorta satıcısı olduğum gerçeği, programa uymazsam daha da gerçek dışı olacak.

Yine de onu öylece bırakamam.

Tereddüt ettiğim için bana tuhaf tuhaf bakmaya başladı bile.

Dilimi ısırabilirdiğim kadar sert ısıyorum ve yanağımı başının üstüne yerleştirerek onu kendime çekiyorum. Hemen içimdeki canavar uluyor, sikim pantolonumun içinde sıkışıp kalmayı protesto ediyor. Leylak kokusu yukarıya doğru süzülüyor ve burnumu boynunun kıvrımına bırakıyorum, kabaca içime çekiyorum, ellerim saçlarında tünel açıyor, at kuyruğunu beceriyor. Birbirimize dokunduğumuzda takıntımı zapt edemiyorum. Kontrolüm azalıyor.

Kalçalarım onu tezgâha yapıştırdı. Dizlerimi kırıp amına sürtünüyorum, onu inlemeye zorluyorum, meme uçları gömleğinin içinde küçük torpidolara dönüşüyor.

Dur. Durmam lazım.

Ben onun kocasıyım, onun için en iyisini yapan kişiyim ve en iyisi de normal bir adammışım gibi davranmak. Saplantılı bir takipçi değil. Tetikçi değil. Sadece eski Christopher. Onun için en iyisi kendini nasıl savunacağını öğrenmek. İhtiyaç duyacağı için değil, ona kaybettiği güveni geri vereceği için.

Haftalık terapi seansı da bir zorunluluktur.

Kafasının içinde neler olduğunu bu şekilde öğreniyorum ve telafi ediyorum.

Geri çekilmelisin.

Çıplak dişlerimi kulağına bastırıyorum. "Bugün ne olursa olsun, kocanın bu gece seni öyle pis sikeceğini unutma, bacakların bir hafta boyunca titreyecek."

Jolie inliyor, parmakları kemerimle boğuşuyor, ama onu çözemeden geri çekiliyorum, ayrılmanın acısını hafifletmek için mükemmel ağzına bir öpücük kondurmayı göze alıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum gözlerinin içine sertçe bakarak. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kırk adamın iradesiyle dönüp kapıdan çıkıyorum.

Sonra arabamı bloğun sonuna kadar sürüyorum ve onun gitmesini bekliyorum, böylece onu takip edebiliyorum.

Jolie için kendini savunma dersleri bulduğumda, stüdyoyu iyice incelemeden ona önermedim. Gece gittim ve kilitleri kontrol ettim. Her çalışanın özel dosyalarına baktım, dengesiz erkek arkadaşlarını ya da karanlık geçmişlerini saklamadıklarından emin olmak için onları internette araştırdım.

Tertemiz. Her şeyin olabileceği kadar ona layık olmaya yakın.

Ayrıca odanın köşesine bir kamera ve mikrofon yerleştirdim, böylece her bir saniyeyi izleyebiliyordum. Yaptığım şey bu. Mükemmel meleğim olan karımı takip ediyorum.

Satacak sigorta yok. Paramı geceleri, silahın yanında, o derin uykudayken, sevişmekten bitkin düşmüşken kazanıyorum.

Jolie ilk benim olduğunda evden çok sık çıkmazdı. Sadece terapi için. Yavaş yavaş mağazaya, kıyafet alışverişine, sahile yürüyüşe gitmeye başladı. Ben de bunları yapmaya başladım. Sadece beni göremiyordu.

Günün her saniyesinde Jolie'yi izlemeye duyduğum bu yakıcı ihtiyacı açıklamaya çalışsam, kulağa akli dengesi yerinde değilmiş gibi gelebilir. Belki de öyledir. Ben öylece işe gidip karısının güvenliğini şansa bırakacak türden bir adam değilim. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

Dünya olabilir, ben de tehlikelerden biriyim. Bir kez kaçırıldı. Bir daha olmayacak.

Diğer erkekler sonuçsuz bir şekilde ona yaklaşılamazlar.

Bir ya da iki kez oldu ve ben durumu idare ettim.

Ve bu yine olacak çünkü o sadece güzel olmakla kalmıyor, içinde öyle bir ışık parlıyor ki, insanlar bu sıcaklığa yaklaşmak istemekten kendilerini alamıyorlar.

Bu yüzden onun gününün tek bir saniyesini bile kaçırmayı reddediyorum. Her gülümsediğinde nefesimi tutuyorum, sütyenini gizlice düzelttiğinde inliyorum, terapi sırasında ağzından çıkan her kelimeye kilitleniyorum. Onu özlediğim, ona ihtiyaç duyduğum, onu düşündüğüm için gün boyu aletim sertleşiyor.

Şimdi, kendini savunma derslerinin olduğu sokağın aşağısında arabamda oturmuş, telefonumdan odanın önüne çağrılmasını izliyorum. Elleri sweatshirt'ünün kollarının ucuna sarılmış, duruşu kararsız. Ama öne çıkıyor ve söylenildiği gibi savunma duruşuna geçiyor. Sınıfın büyük bölümünde geride durup izliyordu, ama şimdi onlara öğretilen hareketleri yapıyor - eğitmene vuruyor - ve onu öldürüyor.

"İşte böyle Jolie," diye bağıriyorum arabamda, bebek arabasıyla geçen bir kadını ürkütüyorum.

Utangaç gülümsemesine ve sonrasında kendine sarılışına şahit olmak için gözlerim tekrar ekrana kayıyor ve o anda ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki boğazım yanıyor.

On dakika sonra telefonumu aradığında, dikiz aynamdan onun binadan çıkışını izlediğimi bilmiyor. Sesimi eşit tutmak çok zor. "Selam melek gözlüm. Nasıl geçti?"

"İnanılmaz," diye nefes alıyor. "Diğer tüm kadınlar çok nazik ve yargılayıcı değillerdi. Ve ben sadece... Eğitmene tekme attım ve gerçekten iyi hissettim. Sanki... Bilmiyorum. Kontrolü ele alıyordum. Geri dönmek istiyorum. Beni buna zorladığın için çok mutluyum."

"Sana zorbalık mı yaptı?" Gülüyorum.

"İyi." Kelimeye gülümsüyor. "Beni kandırdın."

"Çok daha iyi." Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki ikiye ayrılma riski var. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de... kendimle gurur duyuyorum." Bir nefes verip arabasına bindiğinde onu artık göremiyorum ve içimdeki panik duygusunu bastırıyorum. Ne de olsa nereye gittiğini biliyorum. "Seni çok seviyorum, Christopher."

Boğazıma bir yutkunma takılıyor. "Seni daha çok seviyorum." Güven bana.

Bir süre sonra telefonu kapattık ve ben de onu bir sonraki hedefe kadar takip ettim. Terapi.

Doğrusu, iki ay önce terapistinin masasının altındaki mikrofonu bantlama konusunda çelişkiye düştüm ama Jolie'nin umutlarına, korkularına, düşüncelerine tam erişim sağlamak çok cazip geldi. Dinlemeye başladığımdan beri, çoğunlukla kaçırılması hakkında konuştular. Benimle de konuşuldu ve hiç şikayet gelmedi. Gerçi terapisti Elmira, Jolie'nin evlenmek için acele etmesini sorguladı.

Bundan hoşlanmadım.

Neyse ki, konu üzerinde durulmadı ve Joseph Hynes'ın ellerinde Jolie'ye ne olduğuyla ilgilenmeye geri döndüler.

Terapistinin ofisinin karşısındaki bir kafede oturmuş, Elmira Jolie'yi selamlarken kulaklıkla onu dinliyorum. Karımın sesinin boğuk sıcaklığı beni hemen masanın altında kaskatı kesiyor ve saati öğrenmek için cep telefonumu kontrol ediyorum. Eve varmamıza ve onun içinde olmama dört saat daha var. Bu saplantıyı ancak sevişirken serbest bırakabiliyorum ve bu da bastırılmış havayı bir vanadan boşaltmak gibi bir şey. Dört saat daha. Dört saat daha.

Jolie, "Bugün farklı bir şey hakkında konuşabilir miyiz diye merak ediyordum," diyor ve keşke ben de bir kamera taksaydım, çünkü saçlarını atkuyruğunun içine soktuğunu biliyorum. Bunu yapmasına bayılıyorum. Bana tanıştığımız günü hatırlatıyor.

"Elbette," diyor Elmira yumuşak bir sesle. "Bu senin zamanın." Jolie nefes verir. "Christopher hakkında."

Elim kahve fincanımın etrafında sıkılaşıyor, nabzım hızlanmaya başlıyor. Benden bu kadar çabuk mutsuz olamaz, değil m i ? Neyi yanlış yaptım ben?

Düzelteceğim.

Her bir kelimesini dinleyeceğim ve kendimi ona daha uygun hale getireceğim.

"Tamam," diye sorar terapist. "Peki ya o?" Jolie sessizce gülüyor. "Bu biraz utanç verici." "Burada yargılama yok. Sadece gerçek."

Karım bir an daha sessiz kaldı. "Christopher'la ilk gece... yakınlaştık... Kendisine baba dedi. O geceden beri bunu yapmadı. Ve ben bundan hoşlandım. Hem de çok. Hoşuma gittiğini ve daha fazlasını istediğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Daha

fazla.

Daha

fazlas

1.

Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyor. Ona yeterince vermiyor m u y u m ?

Kabul edilemez.

"'Daha fazla' derken ne demek istiyorsun?" Elmira soruyor, ses tonunda en ufak bir kınama b e l i r t i s i yok.

Sandalyemde öne doğru eğildim.

"Yani... kocam yattığım ilk erkek, bu yüzden seks benim için yeni bir şey. Yine de saf değilim. Seks hayatımızın..." Titrek bir ses çıkarır. "İnanılmaz. Ama o kelimeyi söylediğinden beri -Baba- bu sınırı zorlamakla ilgili fantezilerim var."

"Rol yapmak mı?"

"Evet. Bende bir sorun mu var?" "Hayır."

"Uzağa gitmeyi hayal etsem bile mi?"

"Uzağı tanımla."

Jolie'nin cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Baba sorunum falan yok. Çok yakın olmasak da benimkiyle gayet normal bir ilişkim var. Sıcak bir ilişki. Yani altta yatan bir sorun yok. Christopher sadece

bir... buna ilham veriyor." Ses tonu derinleşiyor. "Beni geliştiren, yatak odasının dışında beni cesaretlendiren bir tarzı var. Ama yatak odasında baskındır. Son derece baskın. Ben irademi teslim ediyorum, o da alıyor." Duraklıyor. "Görüyorsunuz, o aynı anda her şey. Her şey. Her ihtiyacı karşılıyor. Ve bu beni meşhur dizlerimin üzerine çöktürüyor. Onun nihai güç rolüne sahip olmasını istiyorum... çünkü ona güveniyorum."

Lanet nefesim ciğerlerime girip çıkıyor.

Bacaklarımın arasında, sikim sert bir direk gibi masaya bastırıyor.

Yakındaki masaların dikkatini üzerime çekiyorum ve bu hiç iyi değil. Uyum sağlamam gerekiyor. Normal olmam. Ama karımın benden babası gibi davranmamı istediğini itiraf etmesini hiç beklemiyordum. Nihai güç rolüne sahip olmak. Tanrım, bu sözler bana uyuşturucu gibi geliyor. Karısı söz konusu olduğunda kontrolü elinde tutmak isteyen bir adam için. Pantolonuma boşalmama ramak kaldı.

"Onun ebeveyn olmasını istiyorum. Yatakta. İş i ileri götürmekten kastım bu." Bir duraklama oldu. "Sadece bunun travmamla bir bağlantısı olmadığından emin olmak istiyorum."

Elmira mırıldanıyor. "Bence öyle değil. Joseph Hynes bir baba figürü değildi. İkiniz cinsel ilişkiye girmediniz ya da o sizi zorlamadı. Bir bağlantı göremiyorum."

"Tamam," diye nefes alıyor Jolie, sesi rahatlamış geliyor. "Şimdi tek yapmam gereken onu dürtmek sanırım."

Espri yapmadan gülüyorum ve kahvemin kalanını içiyorum. Beni dürtmek mi?

Oh, melek gözlüm. Buna gerek yok.

Jolie

M Günün en sevdiğim zamanı Christopher'ın kapıdan içeri girdiği andır. Masasında oturmaktan her zaman buruşuktur.

kravatı, diğer elinde evrak çantası. Ama beni gördüğünde mavi gözlerindeki yorgunluk her zaman uçup gidiyor. Çoğu zaman beni girişteki masanın üzerine çıkarıyor ve o stresini bedenimden çıkarırken pişirdiğim her şey yanıyor, bana vahşice saldırıyor, saçlarım yumruğuna dolanıyor.

Bu gece ön kapıdan girdiğinde, onda farklı bir şeyler vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Dikkatli ve sakin. Her zamanki gibi gergin. Ama yüz ifadesinde nabzımı hızlandıran yeni bir düşünce var.

Ocağın başında durduğum yerde beni ensemden öpüyor.

Mikrodamın yansımasında, ceketini ve kravatını yavaşça çıkarışını izliyorum, gözleri popomda ve kalçalarımda geziniyor. Bana bu kadar yakın olduğunda hep ıslanıyorum,

Ama yemin ederim şu anda seksimin titreştiğini hissedebiliyorum, onun ölçölü nefesi beni beklentiyle dolduruyor. Muhtemelen bugün Elmira ile yaptığım konuşmadan kaynaklanıyor. Birkaç haftadır açmak istediğim bir konu. Christopher'a bundan bahsetme kararımı hayata geçirmem ne kadar sürer acaba?

Kaynayan domates sosunu karıştırıyorum, kocamın kemerini çıkardığını duyduğumda gözlerim kapanıyor. Aşağıya ve sağa baktığımda, yumruğundan sarkan uzun deri şeridi görebiliyorum.

"Bugün terapi nasıldı?" Bu sizin açılışınız. Al bunu.

"Güzel." Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum, ama onu kurt gibi bakarken bulduğumda gülümsemem kayboluyor, saçları her zamankinden daha da fazla karışmış. "İlerleme kaydediyoruz."

"Bu harika."

"Evet." Tanrım, nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Muhtemelen şimdiye kadar genellikle içimde olduğu içindir. Beklenti beni daha da ateşlendiriyor, geçen her saniye için bir derece daha. "Başka bir insanı tekmelemek ve yumruklamakla birleşince, yeni bir kadın gibiyim."

Christopher bir ses çıkarır. "Bir kadın mı?" Açık ağız boynumun bir santim yakınına kadar geliyor. "Yine de ergen gibi giyinmişsin."

"Ben mi?"

Kıyafetime bakıyorum. Göğüslerimin arasından bağlanmış pembe bir atlet, sütyen yok, kıcıımı bile örtmeyen minicik bir kot şort. Ve ne yaptığımı anladım. Daha genç giyinmiştim. Muhtemelen Christopher'a yaşadığım fantezileri anlatmak için kendimi zorlamanın bir yoluydu. Fark etmiş olması ve sesinin çakıl taşı gibi olması meme uçlarımla acı verici bir şekilde sivrilmesine neden oluyor.

"Evet, öylesin." Deri kemeri yavaşça bacaklarımla arasından geçiriyor, bir ucunu göbek deliğime, diğer ucunu sırtımın alt kısmına dayıyor ve yukarı doğru çekiyor,

Beni bir iniltiyle ayak parmaklarımın ucuna getirdi. "Sanki içeri girdiğimde karım yerine küçük bir kız bulmuşum gibi."

Bir hıçkırık boğazımı tırmalıyor ve sosu karıştırmak için kullandığım kaşığı düşürüyorum. "Christopher..."

Bu, kocamın aklımdan geçenleri okuduğu ilk sefer değil. Yatakta olduğumuzda, ne istediğimi benden önce biliyor. Ne zaman televizyonun kanalını değiştirmek ya da bir konuyu kapatmak istediğimi biliyor. Ne zaman gergin, mutlu ya da sinirli olduğumu biliyor. Bu yüzden buraya girip kıyafetime bir göz attıktan sonra bir şeyler olduğunu anlamasına şaşırmadım. Şimdi onun sezgilerine minnettarım. Aklımdan geçenler hakkında konuşmak çok daha kolay olacak, çünkü beni oraya itiyor. Bana başka seçenek bırakmıyor.

"Hangisi?" Kemerini daha sert çekerek şortumun dikişini klitorisime bastırıyor ve ben bir hıçkırık tutturuyorum. "Sen benim karım mısın yoksa küçük kızım mı?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "İkisi de olabilirim. Farklı zamanlarda."

"İlginç." Deriyi yumruklarında daha fazla topluyor ve denge için sobayı kavramak zorunda kalıyorum, bacaklarımın arasındaki tahrik edici baskıdan kalçalarım şiddetle titremeye başlıyor. Kemer hareket bile etmiyor ve ben orgazm olacağımdan eminim. Bu kaçınılmaz. Tanrım, Tanrım, Tanrım. "Diyelim ki şu anda benim küçük kızımsın. Bu beni ne yapar?"

Kalbim göğsümden fırlayacak. "Ben... Bilmiyorum."

Dilini şaklatıyor. "Bilmiyor musun?"

"Hayır." Kemer çekildi. Sertçe. Çıglık attım. "Babacığım! Sen benim babamsın!"

"Aferin kızıma. Şimdi ödülünü alacaksın." Kemerini bacaklarımın arasında, yukarı ve geriye doğru kesmeye başladı, kot dikişini klitorisimin üzerinde sürükleyerek her yerde sürtünme yarattı. Her yerde. Arka giriş yerimde bile, bu kadar mükemmel hissetmemeliydim ama hissediyorum. O kadar iyi ki, parmak uçlarımdaki pozisyonumu zar zor koruyabiliyorum. "Bir soru daha." Ağzı tam kulağımın dibinde. "Eğer ben senin babansam

ve sen benim küçük kızımsın, annen nerede kalıyor? O da resmin içinde mi?" Kemer. Kemer. Daha hızlı hareket ediyor, beni inletiyor. "Haklarımı kullanmak için çok kısa bir zamanım mı var?"

"Evet." I Nefes nefese, el yordamıyla Körü körüne için dön kapalı ve Soba brülörü.

O biliyor. Ben tek kelime etmeden aklımdan geçen her yaramaz düşünceyi biliyor.

Biraz yanlış olan yanlarımı bile kabul ediyor. Biraz çarpık.

"Anlıyorum," diyor Christopher, kemeri bırakarak.

I sızlanmak üzerinde ve kayıp . Sürtünme, ve söz veriyorum . ama sesim boğazımda düğümleniyor, belimden tutulup mutfak masasının kenarına fırlatılıyorum. Ve aman Tanrım, gözleri simsiyah, hırıltıyla kıvrılmış üst dudağında ter lekeleri var. Şaftı kalın, pantolonunun bir bacağını dolduruyor. Ve parmakları, gömleğinin düğmelerini hızla çözüp ve giysi açık ve tedavi etmek Ben Ağız sulandıran kaslara, kızarmış tenin üzerinde katman katman dövmelelere. "Ne kadar vaktimiz var?" diye pantolonunu indirdi, gömleğini çıkardı.

tamamen bırakarak. "On beş dakika," diye fısıldıyorum.

Bu kadar az zamanı olduğu için hayal kırıklığına uğramış gibi homurdanıyor ve şortumu çözmeye çalışıyor, kalçalarımın aşağı indirmek için beni göğsüne doğru kaldırıyor, sonra ayak bileklerimi geçip uzaklaşıyor. "Gömleği ve külotu bırakacağız, böylece hızlıca giyinebilirsin."

"Tamam."

Kalın parmaklarının pantolonunun fermuarını indirişini, sadece ince beyaz pamukla gizlenmiş iri çıkıntının ortaya çıkışını görünce hipnotize oluyorum. Bu ilk kez oluyor. O benim babam ve biz çok ileri gittik. "Artık dayanamıyorum. Sana bu kadar yakın olup da dokunamamak," diye mırıldanıyor ve beni masanın kenarına çekiyor,

Yasak bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırıyor. "Beni sertleştiren tek şey sensin."

Ağzlarımız birbirini yutuyor, açlıkla tadına bakıyor, elleri atletimi boynuma kadar kaldırıyor, böylece çıplak göğüslerimi okşayabiliyor, bunu yaparken kırık bir şekilde inliyor.

"Çok esnek," diyor, başını eğip bir meme ucunu ağzına alıyor. "Çok tatlı."

Parmaklarım saçlarında dolanıyor, becerikli ağzını göğüslerime doğru tutuyor, ama şimdi bir tanesini bırakıyorum, pantolonunun V kısmına doğru kaydırıyorum, ereksiyonunu keşfediyorum, büyüklüğü karşısında heyecanla nefes alıyorum. "Çok büyüksün baba."

Övgülerim karşısında inliyor, tanga iç çamaşırımın ipek şeridini sağa doğru çekiştiriyor. "Oh Tanrım. Bunu yapmamalıyız."

"Asla söylemeyeceğim."

Bacaklarımı daha geniş açıyorum, dudağımı ısırıyorum ve o doğru ile yanlış arasındaki savaşı kaybediyor.

Tek bir sert hareketle içimi dolduruyor ve şok olmuş miyavlamamı ağzıyla yakalıyor. "Siktir," diye homurdanıyor, içime hoyratça pompalıyor, elleri kalçalarımın gidiyor ve beni kavrayıp itişlerine çekiyor, masanın çılgınca yere çarpmasına neden oluyor. "Artık başka türlü boşalamayacağım, değil mi? Artık bu dar amcığın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Hayır." Surat astım. "Sadece benimle."

Bir küfür savurarak beni masadan çekip buzdolabına yapıştırıyor, güçlü ve açgözlü kalçalarıyla içime giriyor, nefesi kulağımda çıldırıyor. "Başının üstüne bir çatı koydum. Küçük karnına yemek koydum. Şimdi biraz minnettarlık göster ve dizlerini kalçalarımın doğru çek, kızım."

Dizlerim havalanıyor ve onun kaslı vücuduna sarılıyorum.

"Aferin kızım." Dudaklarını yalıyor. "Şu küçük memelerin zıplamasına bak."

Belimdeki şiddetli daralmadan dolayı nefesim kesildi.

Bu fantezinin ne kadar derin olduğunu bildiğimden emin değilim. Ya da ne kadar etkili olacağını. Beni ne kadar

tahrik edeceğini.

Beni şehvetle. Ama öyle. Tırnaklarım omuzlarına gömülü ve ben hayatım için tutunuyorum, ağzım kalıcı bir O'da, kocaman seksinin sert itişlerini alıyorum ve kendi zevk barajımın yol vermeye başladığını hissediyorum, oyundan daha fazlasını istememe rağmen. Daha fazla ahlaksızlık ve iyi ile kötü arasındaki çekişme. Daha fazla Christopher.

"Gelmek zorundasın baba," diye fısıldıyorum kulağına. "Yoksa yakalanacağız."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve içime daha sert giriyor, ereksiyonu içimde kalınlaşıyor ve sonun sinyalini veriyor. "Tanrı yardımcım olsun, lastik kullanmadım ve çekmiyorum."

"Bana iyi bakacaksın." Boynunu, omzunu öperim. "Her zaman yaparsın."

"Aynen öyle." Ağzıma yapıştı. "Hayatının her günü."

Bu şefkatli bakım vaadi beni yelken açmaya itiyor. Merhamet ya da nezaket gösterilmeden zevk alıyorum ama aynı zamanda rahatlatılıyorum, değer veriliyor, seviliyorum. Bu adam her iki dünyanın da en iyisi ve tam doruğa ulaştığımda içime doğru sallanıyor, kendini içimde derinlerde tutuyor ve ben titrerken hırlıyor, bir dizi vahşi pompayla bana vurmadan önce bitiş çizgisini iyice geçtiğimden emin oluyor, gözlerimin içine bakıyor ve sonunda tohumu içimde fışkırıyor, kadınlığımın her köşesine ulaşıyor ve uyluklarımdan aşağı, yere damlıyor, tangamın içine ıslanıyor.

"Devam et ve hamile kal o zaman." Boynuma doğru gıcırıyor. "Kimse beni suçlamayacak. Kuku çok olgunlaşmıştı."

İkinci bir orgazm beni hazırlıksız yakalıyor ve onun adını haykırıyorum, bedenim o kadar yoğun bir şekilde sıkılıyor, sıkılıyor ki zar zor dayanabiliyorum. Ve o beni izliyor, kocam. Bu ikinci zirveye ulaşmamı gözlerinde bariz bir memnuniyetle izliyor, neredeyse zafer kazanmış ve büyülenmiş gibi, ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İşte iyi bir kız," diye mırıldanıyor, hâlâ kalçalarını sallıyor. "Hepsini dışarı çıkar."

Hayatımda hiç bu kadar bitkin olmamıştım. Umutsuzca ciğerlerimi doldurmaya çalışarak omzunun üzerinden öne doğru yığılıyorum ve onun da nefesi sığlaşırken, omuzları terden bir parıltıyla kaplanırken, Christopher her zamanki gibi sağlam, beni yatak odasına taşıyor ve serin çarşafların üzerine yatırıyor.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce alnımdan öpüyor.

"Benden sakladığın hiçbir şey yok, melek gözlüm."

Evan

Hedefim geç kaldı.

Jolie bu gece uyuduktan hemen sonra Patronumdan vur emrini veren bir mesaj. Constantine adında Yunanlı bir işadami, gösterişli şirketinde yanlış ortağa kazık atmış. Birinin ölmeyi hak edip etmediğı konusunda soru sormam ya da felsefe yapmam. Kadınları ve çocukları öldürmeyi reddetmek dışında bir kuralım yok.

Sırtımı beton yığınınına yaslayıp nefes alıyorum, eve, karımın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum. Başını çenemin altına sıkıştırmış, bir kolumu beline dolamıştım. Bu gece yaptığımız yeni sevişme şeklinden sonra, onun amına her zamankinden daha açım. Şu anda evde olsaydım, orta parmağımla klitorisini okşuyor, o uyurken onu tahrik ediyor olurdu. Üstümde yuvarlanıyor, yarı uykulu ve beni beceriyor, ıslak ve zonklayarak uyanmak için kafası karışmış ve şaşırmış, ben işimi halledene kadar sızlanıyor olurdu.

Hedefimin iş ortağıyla gizli bir toplantı yaptığı kapalı otoparkı gözlüyorum.

Karım, "işten" eve döndüğümde mutfakta olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Sırlarını yavaşça çözme niyetiyle içeri girdim ama biraz fazla hızlı gittim. Terapi seanslarından edindiğim bilgilere nasıl yanıt vereceğim konusunda daha dikkatli olmalıyım yoksa şüphelenecek.

Otomatik, uzun menzilli tüfeğime bakıyorum ve endişe göğsümde keskin bir şekilde bükölüyor.

Bilseydi beni terk ederdi. Beni terk ederdi.

Endişe yükseliyor ve başımı döndürmekle tehdit ediyor ama burnumdan nefes alıp dengemi buluyorum. Jolie'ye bu şekilde yalan söylemenin olabilecek en kötü hareket olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. O akıllı biri. Eninde sonunda gecenin bir yarısı gittiğimi fark edecek ve nereye gittiğimi sorgulayacaktır. Eninde sonunda iş arkadaşlarıyla tanışmak ve Noel partilerine katılmak isteyecektir. Ve Tanrım, kimliği ve işi hakkında yalan söyleyen bir adamdan daha iyisini hak ediyor. Onu gözetleyen. Onu takip eden.

Yüksek sesle konuştuğu özel düşüncelerini dinler.

Ya onu kaçıran adamdan daha iyi değilsem? Ya benden korkması gerekiyorsa?

Ölçülemeyecek kadar takıntılıyım. Uyanıkken her düşüncem onun hakkında. Ama gerçeği öğrenirse, aşkın gerçek olduğunu anlar mı? Aramızdaki bu bağ sadece hasta bir zihnin sanrıları olamaz. O da bunu hissediyor. Ben daha ağzımı açıp bir yalan söylemeden önce, birbirimize baktık ve alttan gelen akıntıları deneyimledik. Kimliğimin çoğu sahte olabilir ama onun için ölebileceğim gerçeği değil.

Hedefim binadan çıktığında dikkatim dağılıyor, ceketini bir kolunun üzerinde, kravatı yamuk. Park ettiği arabasına doğru adım atıyor, arkasındaki otoparktan çıkan kadına sadece memnun bir gülümseme gönderiyor. Kapı koluna uzanmasına fırsat vermeden tek bir el ateş ediyorum.

ve onun yere yığılışını izlemek.

Havada bir kadın çığlığı asılı kalıyor ama aldırış etmiyorum, çatının kenarındaki gölgelere kaçıyorum ve arka yangın merdiveninden aşağı eriyorum. Ses çıkarmadan ara sokağa düşüyorum. Arabama biniyorum ve sakince ara sokaktan çıkıp yan sokağa dönüyorum.

Ne...

Boğazımdaki bu garip diken de ne?

Neden bilmiyorum ama çığlık atan kadını düşünüyorum.

Ölü adamın ben onu öldürmeden önce ona sevgiyle bakışı.

Bir elimi direksiyondan çekip o noktayı ovuyorum. Nedense, bir vuruştan sonra kendimi her zamanki kadar kopuk hissetmiyorum. Vicdanım mı gelişmeye başladı?

Bu düşünceden rahatsız olarak ayağımı gaza daha sıkı basıyorum, Jolie'yle yatağa döndüğümde kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. O beni iyileştiriyor, bütünleştiriyor. Evimiz görüldüğünde ter içinde kalıyorum, arabayı park ediyorum ve garaja dökülüyorum. Bir vurgundan sonra eve, onun yanına gelmeyi sevmiyorum. Hiç sevmedim, ama şimdi daha kötü hissediyorum, çünkü bu aşk... beni giderek daha fazla insan yapıyor.

Yatak odasına varıyorum ve nihayet, nihayet, derin bir nefes alabileceğimi hissediyorum. İşte oradaydı. Karım. Çıplak. Ağzımdan çıkan aşk izleriyle kaplı. Yan tarafına kıvrılmış, bir yastığa sarılmış. Güvende. Nefes alıyor. Yaptığım kötülük hayatımdaki tek olumlu şeyi öldürmedi. O hâlâ burada.

Ürpertici bir nefes vererek yatağın yanındaki sandalyeye çöküyorum ve başımı eğerek onun kıvrak, şehvetli uzunluğuna bakıyorum. O dışarıda olduğumu fark etmeden önce kıyafetlerimi çıkarıp yatağa geri dönmeliyim ama hareket edemiyorum. Jolie'min güzelliği karşısında tutuklanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bana baba diyor. Babacığım. Babacığım.

Daha ne yapacağımı bilemeden fermuarımı indirip elimi beceriyorum, dudaklarım irkilerek geriye doğru sıyrılıyor, taşaklarım o kadar dik ve sıkı ki muhtemelen saniyeler içinde patlayacağım. Ayağa kalkıp yatağa doğru yürüyorum, kışının hafifçe ayrılmış çatlağına bakıyorum ve bir inilti yutuyorum, aletimin ucunda meni boncuklanıyor.

Kıpırdanıp boğazından bir şeyler mırıldandığında ve sırt üstü dönüp esnediğinde neredeyse patlayacaktım. Beni böyle görmesine izin veremem, tamamen siyah sokak kıyafetleri giymiş, o uyurken kendime dokunuyorum. İzin veremem. Bu yüzden tıpkı daha önce çatıda yaptığım gibi gölgelerin arasına çekilip nefes almadan onu izliyorum ve tekrar uykuya dalmasını umuyorum.

Ama yapmıyor.

Yatağın benim olduğum tarafına bakıyor ama ben orada değilim, tüm vücudu korkuyla kaskatı kesiliyor. "Christopher?" Hıçkırıkları beni neredeyse ikiye bölüyor. "Karanlık. Neredesin?"

Onun korkusuna bir an daha dayanamam. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde donuma kadar soyunuyorum ve nefes alış verişimi dengelemeye çalışıyorum. Vahşilikten normalliğe geçiyorum. Normal, onun istediği gibi. İhtiyacı var.

"Kusura bakma melek gözlüm," diyorum, ay ışığında beni görebileceği bir yere doğru adım atarak. Vücudu yastıkların üzerine yığılıyor, elini kalbine götürüyor. "Su içmeye gitmiştim."

Yalan içimi yakıyor. Bu sadık, dürüst, cesur kadına karşı dürüst olmadığım için kendimden nefret ediyorum. Her seferinde daha da kötüleşiyor.

Sana bir vicdan verdi.

"Özür dilerim," diye kekeliyor. "Çıldırmmamalıyım. Bu çok aptalca. Geceleri ben panik atak geçirmeden mutfığa kadar yürüyebilmelisin."

"Hayır," diyorum kararlılıkla, yatağa doğru ilerleyerek. "Hey. Sende aptalca bir şey yok. Ya da yaşadıklarında. Senin yanında olmalıydım. Özür dilerim."

Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Yatağa girdim ve onu göğsüme doğru çektim,

vücudunun bana göre şekillenmesinin saf çöküşü
karşısında içten içe inledim.

Bacağı kalçamın üzerinden sarkıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Tanıştığımız gün Jolie bana bir iş arkadaşı tarafından kaçırıldığını söyledi. Hikayenin tamamını haberlerden ve terapi seanslarından biliyorum, ancak benim için detaylandırması için onu hiç zorlamadım. Muhtemelen zaten bildiğim acı verici detayları ondan istemek bana fazladan aldatıcı geldiği içindir. Neden ona bunu yaşatmak isteyeyim ki?

Ancak şimdi Jolie boynuma doğru başını sallıyor. "Evet... Sanırım bu konu hakkında biraz konuşmak istiyorum. Belki de kendini savunma dersi bana sandığımdan daha fazla cesaret vermiştir."

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, sırtını okşuyorum. "Ne söylemek istiyorsan söyle. Ben buradayım."

Sıcak nefesi boğazımı okşuyor. "Bazen kendimi suçlu hissediyorum. Başıma gelen her şey için."

Başının üstünde, kaşlarım çatık. "Neden kendini suçlu hissediyorsun?"

"Daha fazla mücadele etmediğim için. Çok korkmuştum ama bunu sineye çekmeliydim. Mücadele etmeliydim ve... onda bir sorun olduğunu daha önce fark etmeliydim."

Boğazıma bir yutkunma takılıyor. Isı beni batırıyor.

Orada oldu bir şey yanlış ile ve adam onu kaçıran kişi.

Bende de bir sorun var. Ben... bir sapığım. Bu kadını takip ediyorum.

Karım.

Bir gün benim için de aynı şeyleri söyleyebilir.

"Orada vardı için olmak uyarı işaretler I yapmadı tanımak, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye b o ğ u l u y o r u m , sağ gözüm seçiriyor. "Bazen canavarlar göz önünde saklanırlar."

"Evet..." o Çitler, izleme a parmak birlikte Köprücük kemiğimi. "Sanırım öyle."

"Savaşmadığın için kendini suçlayamayacağını biliyorum," diyorum içtenlikle. "Sen hayatta kaldın. Senin işin buydu ve başardın."

Minnettarlıkla iç çekerek bana sarıldı. "Kendim hakkında konuşmaktan yoruldum. Tek yaptığımız bu gibi görünüyor. Biz olmadığımız zaman... bilirsin işte." Gülüşü nefes nefese, düzensiz. "Çocukluğun hakkında daha çok şey duymak istiyorum. Üniversite. Aileni. Arkadaşlarını."

"Sana söyledim," diye karşılık veriyorum hafifçe, şakağını öperek. "Ailem vefat etti, arkadaşlarım etrafa dağıldı. Seattle, Teksas. Kahretsin, zar zor takip edebiliyorum. Bir gün seni büyüdüğüm yere, Utah'a götüreceğim. Tüm gezimizi oraya yapacağız."

Yalanlar.

Daha

fazla

yalan.

"Bana hiç resim bile göstermedin," diyor sessizce. "Nedenmiş o?"

Kendimi rahat olmaya zorluyorum. Telaş ve suçluluk duygusu arasında ayakta kalmak için.

Tanrım, daha bu gece bu ihtimalden endişelendim ve işte oldu. Baskı yapmaya başlıyor, düşüncesizce evlendiği bu adamdan daha fazlasını beklemeye başlıyor.

Bildiğim tek yolla onun dikkatini dağıtıyorum. Başarılı olacağını bildiğim tek yol.

Karımın elini tutup sertleşmiş sikimin üzerine koyuyorum. "Bu konuda neden henüz bir şey yapmadığın hakkında konuşmayı tercih ederim, küçük kız." Sonra, elimle çenesini çerçeveleyorum, az miktarda baskı uygulayarak yüzünü benimkine doğru eğiyorum. "Baban sabırsızlanıyor."

Nefesi kesiliyor.

Gözlerinde bir şey var, dikkatini dağıtma girişimimi anladığını söyleyen yeni bir merak. Endişesini dile getireceğinden endişeleniyorum ve bu gerçekleşmeden önce onu öpmek için eğiliyorum, ama eli aletimi okşuyor ve onun yerine dudaklarına karşı inliyorum.

"Bunun gibi mi?" diye masumca soruyor.

"Evet," diye tıslıyorum, şaftım kendi kaba muamelemenden cehennem gibi hassas.

Elini bir kez daha sıktı. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Emmeni istiyorum," diye soluyorum, ağzı bir solukta açılana kadar çenesine baskı yapıyorum. "Sadece ıslatacak kadar. Böylece onu dar kıcına sokabilirim."

Jolie şaşkın bir heyecanla bana göz kırpmıyor.

Motivasyonumun farkındayım. Onu ilk kez bu şekilde sahipleniyorum. Onu kaybetme korkusunu dengelemek için tam sahiplenme. Birdenbire giderek daha gerçek görünen bir korku.

Bu zemini yeniden kazanmak için umutsuzca ileri atılıyorum, karımı sırt üstü itiyorum, üstüne çıkıyorum ve dizlerimin üzerinde vücudunun dışında yürüyorum, ta ki sikimi onun soluk soluğa kalmış küçük ağzına sokana kadar. Zonklayan birkaç santim içine batırıyorum. Bunu neredeyse hiç istemedim. Bu mükemmel meleğin beni emmesini kesinlikle beklemiyorum, ama şu anda ağzını aletimin etrafında o kadar çok istiyorum ki, kopacağım. Onun çekiciliğine tanık olmak ve hâlâ benimle olduğundan emin olmak istiyorum. "Büyük ve tuzlu, değil mi küçük kız? Bakire bir göt deliğinde yeri yok, ama tam olarak oraya gidiyor, bu yüzden onu özensiz em. Kendi iyiliğin için kayganlaştır."

Ağzımdan çıkan pislik onu inletiyor, tırnakları kalçalarımın aşağı iniyor, böylece sikimi iki kez yumruklayabiliyor, kalın kolanını çekiyor, mümkün olduğunca çoğunu dudaklarının arasına almaya çalışıyor, bunu gerçekleştirmek için cesurca geriliyor. Beni ağzına almak için verdiği mücadeleyi izlemek boşalmama yetiyor ama dilimi ısırarak yükselen dalgayı engelliyorum.

Ellerimi başımın arkasına dayayıp esneyerek gözlerinin erimesini izliyorum. Yolda yıpranmış vücudumu sevdiğini gizlemiyor ve ben de şimdi ona bir gösteri sunuyorum, kalçalarımı ağzına doğru yuvarlıyorum, karnımda birbirini kovalayan kaslarımın tadını çıkarmasına izin veriyorum. Bir süre

O evde güvendeyken ve benim işte olmam gerekirken spor salonunda saatlerce vakit öldürüyorum. Şimdi inleyip sikimin bir santim daha girmesine izin verdiğinde, elleri hararetle okşadığında, dili beni yıkadığında, dudakları emdiğinde, dişleri sıyırdığında bunun karşılığını alıyorum. Eğer daha fazla gitmesine izin verirsem, çok erken bitireceğim ve bu gece vücudunun son, kullanılmamış ayrıcalığına ihtiyacım var.

Sikimi ağzından çekiyorum ve eğilip şişmiş, soluk soluğa dudaklarını öpüyorum. "Seni becerdiğim ilk gece sana ne demiştim?" Boğazını sıkıca kavriyorum, gözlerinin içine sertçe bakıyorum, aşk, saplantı ve güç içimde dolaşıyor. "Bu alete alıştığında sana zevkten başka bir şey vermeyecek. Ben de öyle dedim, değil mi? Yatak odasına her girdiğimde, onu daracak amına sokacağımı bildiğin için titreyeceğini?"

"Evet," diye nefes alıyor, gözleri yarı açık. "Evet. Titriyorum. Lütfen..."

"Peki ya onu kıkına sokacağım zaman? Ha?" Jolie'nin boğazını serbest bırakıyorum, onu yüzüstü çeviriyorum, yanaklarını kabaca ayırıyorum ve kendime dokunulmamış girişine bir bakış atıyorum. "Belki de ısıracak bir şey bulursun."

Parmakları yastığın içine kıvrılıyor. "Bunu istiyorum," diyor boğuk bir sesle. "Seni orada hissetmek istiyorum."

Göğsümden bir inilti yükseliyor. "Babamın uzak duramamasına şaşmalı mı?" Buruşuk deliğine tükürüyorum ve kalçalarım ile ileri doğru itiyorum, sikimi yanaklarının arasına sıkıştırıyorum ve benim olduğunu iddia etmek üzere olduğum vaat edilmiş topraklara doğru sürüyorum, sürüyorum, itiyorum. "Muhtemelen üç ya da dört inç girip patlayacağım bebeğim, çok tatlısın."

Ancak benim bağımlılığım bu kızı boşaltmak, bu yüzden komodine uzanıp iki şey çıkarıyorum. Onunla tanıştığımdan beri sahip olduğu ama o zamandan beri kullanmadığı bir kelebek masaj aleti. Ve küçük bir kayganlaştırıcı şişesi - ki ona da ihtiyacı yoktu. Masaj aletini açıyorum ve

Kalçasını, uyluklarının birleştığı yere sıkıca bastırana kadar içeri doğru hareket ettiriyorum.

Jolie'nin tüm vücudu titriyor, kalçaları vibratöre sürtünmek için düşüyor. "Oh!"

"Baban için sik onu," diye kulağını törpüledim. "Ben seni kirletirken sik onu."

Jolie hıçkırıyor, kalçaları biraz daha genişliyor ve gitmem gereken yere daha fazla erişim sağlıyor. Dizlerimi kullanarak onunkini daha da açmak için hırlayarak alıyorum. Şu anda yüzümü görebilseydi korkudan ölürdü. Şu anda tamamen onun takipçisiyim. Koyun postuna bürünmüş bir kurdum. Saç fırçasından saç çalan ve bulaşık makinesine girmeden önce kahve fincanının kenarını yalayan adamım. Onunla konuşmaya çalışan erkeklere saldıran saplantılı bir suçluyum. Ben delinin tekiyim. Ve iki parmağımı onun daracık götüne sokup çıkarıyorum. Bir rüya gerçek oldu. Bir fantezi hayata geçiyor. Onu tutmamak, içine girmek ve onu karşı konulmaz kılan her şey hakkında boğuk bir şekilde kükremek için verdiğim savaş hakkında hiçbir fikri yok. Bağımlılık yapıyor.

Benimkini.

Girişine tekrar tükürdüm, sonra parmaklarımı aletimin kalın başıyla değiştirdim, üstesinden gelen bir adamın alçak, tırtıklı sesiyle içeri girdim. Patlamanın eşiğinde bir adam. Ya da delirmenin. Ya da her ikisi de.

"Bakalım ne kadar derine sokabileceğim," diye homurdanıyorum boynuna doğru, nemli, gergin direncin içinden etimi geçiriyorum. "Ne kadar iyi bir kız olduğunu görelim."

Kıçının tümsekleri göbeğime karşı çok yumuşak, sırtı çok tatlı bir kıvrım, omurgasının kadınsı çıkıntısıyla ikiye ayrılıyor. Yanağı yastığa bastırılmış, böylece açık ağzını, girip çıkan sığ nefesini görebiliyorum. Kirpiklerinin siyah yelpazesini. O bir vahiy. Yeryüzünde yürüyen bir tanrıça. Ve çok sıkı. Aletimin etrafı o kadar sıkı ki, boğuk nefes sesleri çıkarıyorum, şakağımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. "Baba," diye fısıldıyor bir santim daha soktuğumda. "Tamamen seninim."

Adını boğuk bir şekilde söylüyorum ve bir ürperti beni sarıyor. "Siktir, siktir, siktir."

Orgazmım derin, kullanılmayan bir parçamdan fışkırıyor gibi görünüyor ve şimdiden onun küçük kış deliğini taşıyorum, beyaz akıntılar kalçalarının yamaçlarından aşağı yuvarlanırken küfürler yağıdırıyorum, aradaki ayırık vadiyi dolduruyor, karnıma doğru akıyor, çünkü bir noktada itmeye başladım ve beni evet, evet, evet ile cesaretlendirmeye başladı ve bir elimi tokatlayan başlığın etrafına sardım ve içimdeki her şeyi serbest bırakarak onun sıkma deliğine girdim. İlham verdiği her damlayı.

"Benim, lanet olsun. Sonsuza dek benim." "Senin."

Şiddetli bir şekilde titreyerek üzerine düşüyorum ve her zamanki kalkanımı kullanmadan, sanki saldırı altındaymışız gibi onu yok olacakmış gibi topluyorum ve vücudumu etrafına sarıyorum. Açık ağzımı alnına, saçlarına sürterek onu öyle sıkı tutuyorum ki nefes nefese kalıyor. Bundan daha fazla kontrol sergilemem gerekiyor, ama içimdeki korku tedbirli olmama izin vermiyor.

"Beni asla terk etme," diye kulağını tırmaladım. "Sakın buna cüret etme."

"Yapmayacağım." Öpüşmelerimiz hızlı, çılgınca, her yerde. "Yapmayacağım."

Bir anlığına rahatladım.

Ama kafamın arkasında, göreceğimizi söyleyen bir ses var.

Bunu göreceğiz.

Jolie

I Duşta durup suyun beyaz fayanslardan aşağı kaymasını izliyorum, taşınmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Beni rahatsız eden bir şey var.

ama beynim bunu görmezden gelmek istiyor. Kalbim de öyle.

Christopher ile sevişmek her zaman yoğundur. Duygusal, tam bir temas sporu. Ama dün gece, farklı bir şey vardı. Sanki kazara bırakmış gibi hala tenime yapışan bir çaresizlik. Ne kadar tatmin edici olsa da, içimde bir şeyleri sarstı. Bir uyanıklık.

Sanki bir trans halinden uyanıyormuşum gibi hissederek vücudumu sabunluyorum ve duruluyorum, içimde beni dürten sıcak bir şey olmasına rağmen hareketlerime devam ediyorum.

Nedense aklım iki gün öncesine gidiyor. Eve geldiğinde aklımı okumuş gibiydi, rolünü sanki önceden biliyormuş gibi oynuyordu. Sanki kapıdan girdiği anda ne olacağını biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Geçmişı hakkında konuşmaktan nasıl kaçındığını düşünüyorum. Heck, onun hediyesi.

İşinin nerede olduğunu bile bilmiyorum.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Geçen ayı kafamda tekrar canlandırıyorum. Son derece mutluydum. Christopher'dan ayrı olarak kişisel olarak ilerleme kaydettim ve o beni destekledi, beni zorladı. Evde sürekli bir şehvet halindeydik ama konuşmalarımız hep benim hakkımdaydı. Ya da komik ve neşeli.

Ya da belirsizdirler.

Asla derinine inmediğimiz daha derin bir şeyin kırıntıları gibi. Gerçekten ince ayrıntılara girmeden iletişim kurmak. Bu adam I evli o Koruyucu, Komik, Düşünceli, destekleyici, tatlı.

Aynı zamanda ilkel, yoğun, gizemli ve baskındır.

Christopher'ın resminde göremediğim bir kısım var, değil mi?

Burada duшта dururken bu çok açık görünüyor, oysa daha önce arzu, aşk ve heyecan sisiyle dikkatim dağılmıştı. Bir parçam sisin içine geri dönmek ve birdenbire keskinleşen ve bir araya gelen parçaları unutmak istiyor ama yapamıyorum.

Sert bir yutkunmayla duştan çıkıyorum ve rutin işlerime devam ediyorum. Kalçamın ortasını saran bol bir elbise giyiyorum ve saçlarımı kurutup biraz makyaj yapıyorum. Mutfağa girdiğimde Christopher iş kıyafetlerini giymiş, kahve fincanını dudaklarına götürmüş tezgahın başında duruyordu. Bana gülümsemek için dönüyor, tıpkı her sabah yaptığı gibi, ama bu sefer başka bir şey arıyorum

-Ve ben onu gördüm. Beni fark ettikten hemen sonra, gülümsemeden hemen önce, vahşi bir şey parlıyor. Saplantılı.

Omurgamdan aşağı bir dizi sinir gönderiyor, ama... aynı zamanda beni tahrik ediyor. Nefesim kesiliyor, kalçalarım birbirine yapışıyor. Şu anda beni yatak odasına götürse, giderdim. Beni inletir ve pençeleriyle

Bedenim ve ben hiçbir sorun yokmuş gibi günüme devam edebiliyordum ama... Sanırım var. Ve bunu görmezden gelemem.

Daha önce de uyarı işaretlerini kaçırdım ve bu beni kaçırdı.

Günlerce terör estirdiler.

Artık daha güçlü ve akıllıyım, değil mi?

"Hey, melek gözlüm." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki sabahın köründe dünyanın sonu gelmiş gibi bana sarılmamış gibi. "Tostunu yaptım."

Christopher dönüp kalçasını tezgâha yaslıyor, dilini dudaklarının kenarında gezdiriyor ve utanmadan beni süzüyor. Ve Tanrım, adam o kadar muhteşem ki ağzım kuruyor. Saçları duştan çıktığı için hafif nemli, dolgun ve koyu renk, parmaklarıyla şekillendirmiş. Beyaz gömleğinin kenarlarında dövmeler göze çarpıyor. Gülümsemesi hayranlık uyandırıcı, kurt gibi ve erkekçe.

Bu adam sigorta satmıyor.

Bu gerçek, bir yığın gecikmiş fatura gibi yüzüme çarpıyor. "Ofisinde kadın var mı?"

Bunu neden sorduğumdan emin değilim. Belki de dolambaçlı yollardan iş hayatıyla ilgili bir sohbe girdiğim içindir, ki eminim... evet, birdenbire yalan söylediğinden emin oldum.

Tanrım, kocam bana yalan söylüyor. Neden?

Bir ürperti kollarımda geziniyor, tüylerim diken diken oluyor. Christopher soru karşısında biraz geriliyor, gülüyor.

"Elbette. Neden soruyorsun?"

"Çok çekicisin. İlgi göstermiyorlar mı?"

Mavi gözleri mizahla parlıyor. "Gerçekten kıskanıyor olamazsın, Jolie." Hiçbir şey söylemediğimde, mizahı göz kırpmıyor ve yerini gözle görülür bir paniğe bırakıyor. Kahve fincanını tezgâha geri koyduğunda fincan tıkırdıyor. "Benden şüphe etmene neden olacak bir şey mi yaptım? Ne yaptığımı söyle bana. Bir daha asla yapmayacağım."

Giderek artan şüphelerime rağmen onu rahatlatmak için başımı sallıyorum. "Hayır, sen hiçbir şey yapmadın."

Çoktan bana doğru geliyor, beni göğsüne hapsediyor. Tanrım, kalbinin dakikada bin atımla kulağıma çarptığını duyabiliyorum. Bu tipik bir tepki değil. Değil. O beni sallarken, saçlarımı öperken tek yapabildiğim gözümü kocaman açıp hiçbir şeye bakmamak. "Ben karıma aşığım. Senin için yaşıyorum, nefes alıyorum, acı çekiyorum ve sevişiyorum. Sadece senin için. Başka bir şey görmüyorum. Başka kimseyi görmüyorum. Lütfen böyle şeyler söyleme, Jolie. Göğsüme bıçak da saplayabilirsin."

"Tamam." Kollarımı ona doladım. "Özür dilerim."

Neden özür diliyorum ki?

Bilmiyorum. Beni sevdiği konusunda yalan söylemediğine dair bir sezgi, bir pozitiflik var. Benim için yaşadığına dair. Benim adıma acı çekmesi. Bu kısımlar doğru. Kalbim beni bu konuda destekliyor, sözlerinden memnuniyetle iç çekiyor. Kucaklamasını her zamanki gibi çok seviyorum.

Endişelerimin konuşarak giderilemeyeceği çok açık.

Ona olan hislerim beni durdurmaya zorladığında değil. Tekneyi sallama. Mutlu, tatmin olmuş ve güvendesin. Neden boşluk arıyorsun?

Çünkü bir kez kandırıldım. Gurur bunun tekrar olmasına izin vermez.

Bir de neden sorusu var. Neden yalan söylemek zorunda?

Ne saklıyor?

"İyi miyiz?" Geri çekilip yüzümü endişeyle tarıyor. "Aramızda bir şey varken işe gitmek için ayrılmak istemiyorum."

Gülmeye zorladım. "Aptalcaydı. İçeri girdim ve o kadar yakışıklı görünüyordun ki, ofisteki kadınların ölmemi dilediğini düşündüm."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kaşlarının arasındaki kırışıklıkla beni inceliyor.

İşleri hafifletmeye çalışarak kaburgalarını dürtüyorum. "Hiç tanımadığın bir grup insanla bir ofiste çalışsaydım,

merak ederdiniz. Siz de o doğal kıskançlığı hissederdiniz, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok Jolie," diyor sakince ve ben yine görüyorum. Gözlerinin derinliklerinde aynı kısa süreli vahşilik parıltısı titreşiyor.

Nabzım ürkekleşse de gülümsememi koruyorum.

Bir elini elbisemin arkasından yukarı, popomun sağ yanağına ve külotumun içine kaydırana kadar tutuyorum. "Evde kalabilirim." Beni sıkıca yoğuruyor, nefesimi sıcak hava kabarcıklarına dönüştürüyor. "Önümüzdeki sekiz saati şüphelerimi sikerek geçiririm." Ağzıma doğru sertçe nefes alıyor. "O tatlı, küçük amcığı yalayarak başlayabilirim."

Evet.

Bedenim, kalbim ve libidom evet diyor.

Ama beynim isyan ediyor. Yapamıyorum. Bu delice çekime daha fazla teslim olamam.

Gerçek olmadan olmaz.

"Hayır, ben..." Geri çekiliyorum ama reddetmeyi yumuşatmak için kravatını düzeltmek için uzanıyorum. "Aslında eskiz defterimi çıkarıp bazı tasarımlar üzerinde çalışmayı düşünüyordum. Bilirsiniz, portföyümü güncellemek ve böylece yakın bir zamanda tekrar mülakata girmeyi düşünebilmek için? Oraya doğru gidiyorum." Parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "Çalışmak için kaşınıyorum. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor.

Parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum. "Eve döndüğünde burada bekliyor olacağım."

"Tamam."

Gitmekte tereddüt ediyor gibi görünüyor ama sonunda kapıdan çıkıp gidiyor.

Ve sonra onu takip ediyorum.

Evan

I Beni takip etmesine şaşırmadım.
Bu sabah mutfağa girdiğinde, başaracağımı biliyordum. Belki tamamen değil, ama benim Son birkaç gündeki davranışlar perdeyi çok fazla geriye çekti.

Telefonumun ekranındaki haritada onun arabasının küçük mavi noktasının hareket edişini, benimkine bu kadar yaklaşmasını izlemek akıl sağlığımdan bir ısırık daha alıyor... ve şimdi kendimi bile sinirlendirmeye başlıyorum. Çünkü bir yanım o perdeyi sonuna kadar çekmek istiyor. Bir parçam ona her şeyi göstermek istiyor. Son iki aydır, onu haberlerde gördüğüm o geceden beri ona ne kadar tapıldığını göstermek.

Hastalıklı bağlılığımı ona bir tepside sunmak istiyorum.
Ona Evan'ı gösterip beni yine de sevmesini istiyorum.
Böyle bir şey olmayacak.
Seni sevebileceğine inanıyorsan hayal görüyorsun.
Christopher değil.

Dişlerimi sıkıyorum, alnımda biriken terleri siliyorum. Dikiz aynasına bakıyorum ve onu dört araba geride görüyorum. Ona gerçek beni göstermekten başka ne seçeneğim var? Işığa çıkmak için? Şu anda bir ofis işine gidiyor olmam gerekiyordu. Hayali ofisim olarak belirlediğim binaya gidebilirdim. İçeri girip onun şüphelerini biraz daha savuşturabilirim ama iki dünyanın sonsuza dek çarpışmasını engelleyemem.

Belki de gerçek bir işte çalışmayı denemeliydim. Öyle yapsaydım, kim bilir bu oyun ne kadar sürebilirdi? Ama içten içe biliyorum ki, bunu asla sürdüremezdim. Karımı takip etme, onun her hareketini izleme ihtiyacı bana sahipti. Bir masa başında çalışmak ve Jolie'ye olan bu takıntımı tatmin etmek asla aynı anda gerçekleşemezdi.

Yakalandı

m.

Yakalandı

m.

Gözlerinde bir şeylerin yanlış gittiğini ve artık ona yalan söyleyemeyeceğimi anladım. Bana yaşattığı bu vicdan azabı buna izin vermeyecek. Artık ne zaman birlikte olsak suçluluk duygusu içimi kemiriyor. İtiraf etmeli ve benden nefret etmemesini ummalıyım.

Ya yaparsa?

Bu soru aklımda dolaşırken, iki mil daha sürüyorum ve tanıdık bir otoparka giriyorum. Sigorta satmam gerektiğinde geldiğim yerlerden biri.

Kendi kendine depolama.

Onar onar birimlerle dolu beş katlı, alçı bir bina.

Arabamı park edip içeri giriyorum, sanki onun otoparka girdiğini görmüyormuşum gibi. Sanki onu görene kadar sahip olduğumu fark etmediğim bu kalp paramparça olmak üzereymiş gibi.

Ana binanın kapısı açık, sadece iç birimler kilitli, bu yüzden hızla içeri giriyorum ve ilk merdiven boşluğunun altında bekliyorum. Karıma hedeflerimden biri gibi davrandığımın farkındayım ve bu beni kendimden nefret ettiriyor. Çok fazla

Kafamı cüruf taşlı duvara çarptığımda, acının hücumunu karşılayarak beklemeye başladım. Kan kabarıyor ve alnımdan aşağı damlıyor ve sonra, işte orada.

Nemli koridora dikkatlice adım atıyor, güzel gözleri güvenilebileceği kocasını arıyor. Birinci katın sonuna kadar yürüyor, açıkça kilitli olmayan bir depo arıyor ama bulamayınca geri dönüyor ve bir sonraki katı denemek için merdivene yaklaşıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkarken leylak kokusu bana çarpıyor ve gölgelerin arasından aç bir şekilde kokuyu içime çekiyorum, sonra ortaya çıkıp hızla arkasından yaklaşıyorum.

Çılgınlığını kesmek için elimle ağzını kapattım.

"Selam tatlım." Boynundan öperim. "Eğer benim dairemi arıyorsan, ikinci katta."

Titremeye başladı ve ben onu suçlamıyorum. Ne de olsa ben bir canavarım.

Farkında olmadan bedeniyle, sevgisiyle, güveniyle beslediği biri.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp birimime yönlendiriyorum, duvardaki şifreye basıyorum, metal kapı açılıp en kötü kabusu gibi görünen şey ortaya çıkarken mekanik bir vızıltı havayı dolduruyor. Avucumun içinde bir ses çıkarıp çırpınmaya başladığında teorim doğrulanıyor. "Jolie, lütfen." Benden duyduğu korku göğsümün çökecekmiş gibi hissetmesine neden oluyor. "Seni kaçırmıyorum. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana zarar vereceğime ölürüm daha iyi. Hiç değilse buna inanmalısın, tamam mı? Lütfen."

Odayı Jolie'nin gözünden görmeye çalışıyorum. Duvara yapıştırılmış resimleri, süpermarketten çıkarken çekilmiş fotoğrafları. Uyurken, duş alırken, egzersiz yaparken çekilmiş yüzlerce fotoğraf. Kaçırılmasıyla ilgili haber kupürleri var. Giysilerinin bazı parçaları, görünmeden dokunabilmek için çaldığım külotlar da dahil. Onları yüzüme tuttum. Sikimde kullanmak için.

Bir de silahlar var.

Bir duvar dolusu, düzgünce raflara dizilmiş. Mühimmat, susturucular, kar maskeleri.

Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

Açıkla. Anlamasını sağlamaya çalışmalısın.

"Seni haberlerde gördüm. Seni gördüm, çok cesur ve güzeldin ve daha da yaklaşmalıydım. İletişim kurmalıydım. Her şeyi bilmeliydim. Seni korumalıydım. Ve sonra... tanıştık ve haklıydım. Bu ateş, aramızdaki bu aşk gerçek. Sen de hissediyorsun. Bu kadar hızlı ilerlemesini hiç beklemiyordum. Çıkacağımızı ve kendimi değiştireceğimi düşünmüştüm. Belki sana karşı erkeklerin kadınlara karşı hissettiği gibi hissetmeyi öğrenebilirim diye düşündüm ama her saniye..." Şakağına doğru kabaca nefes veriyorum, onu göğsüme daha güvenli bir şekilde geri çekiyorum. "Her nefes alışında biraz daha saplantılı hale geliyorum. Bu durduramadığım bir şey."

Jolie inliyor. Bu da bana hiçbir şey anlatmıyor. Hiçbir şey. "Elimi ağzından çekebilir miyim?"

Başını sallıyor.

Derin bir nefes alarak elimi bırakıyorum.

Karım döndü ve yüzüme yumruk attı. Sertçe.

Dizini kaldırıp kasığıma bir santim kadar yaklaştırdı ama ben onu engelledim.

Başım ağrıdan vızıldarken bile onunla gurur duyuyorum. Bir kendini savunma dersi ve şimdiden kendini tehdit altında hissettiğinde karşılık verecek kadar kendine güveniyor. Sokaktaki sıradan bir adam olsaydım o da başarabilirdi ama ben on yıllık askeri eğitim almış bir tetikçiyim.

Ulaşılabilecek mesafede ince bir ip var ve onu bileklerini bağlamak için kullanıyorum, ucunu tavan kirişlerinden birinin üzerine atıyorum, bağları üç kez düğümlüyorum ve Jolie'nin ellerini başının üzerinde havada bağlı, tutsak bırakıyorum.

"Bunu yapmak istemiyorum," diyorum dişlerimin arasından. "Sadece dinlemene ihtiyacım var."

"Yeterince duydum." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Joseph Hynes'tan daha iyi değilsin."

Başım tokat yemiş gibi geriye gitti. Haklıymış. Tabii ki haklı.

Başından beri en büyük korkum buydu. Onu en çok korkutan şey olmak.

"Seni seviyorum. Tek söyleyebileceğim bunun gerçek olduğu. Bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey."

"Seni sevmiyorum," diye boğuluyor. "Kim olduğunu bile bilmiyorum."

Kalbim küt küt atıyor, batıyor, ta aşağılara iniyor. "Öyle söyleme. Evet, biliyorsun. Her an samimiydim, sadece bana yaptıklarının tamamını kendime saklıyordum." Jolie'ye yaklaşıyorum, boynunun kıvrımlarına doğru nefes alıyorum, kalçalarını ellerimle kavırıyorum. "Ama senin içindeyken, bitirmeye yakın olduğumuzda ve kırılmaya gittiğimde, bu benim. Benimle tanıştın, beni hissettin ve buna bayıldın."

"Hayır," diye fısıldıyor ama tereddütünü yakalıyorum. "Hayır, benimle oynadın. Kendimi güvende hissettirdin-"

"Sen her zaman güvendedeydin," diye homurdanıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Neden bu kadar çok silahın var?" "İş için."

Yüzüne keskin bir korku ifadesi yerleşiyor. "Aman Tanrım. Ne yapıyorsun?"

Korkularımı yutuyorum. Artık saklanacak bir yer yok. "Ben bir tetikçiyim."

Şaşırtıcı bir şekilde yüz hatlarında şok ifadesi yok ama gözlerinin ardında o kadar çok şey oluyor ki, içine girip düşüncelerini okumak için her şeyimi verirdim. "Geçen gece... mutfaktan dönmüyordun, değil mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

Sulu bir kokuyla başını geriye eğiyor. "Yaşamak için insanları öldürüyorsun, beni fotoğraflarımla dolu bir depoya bağladın - Tanrım, beni takip ediyordun - ve şu anda güvende olduğuma inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

Emniyet kemerini çekiyor, kemer sıkıca tutunca yere yığılıyor. "Sen bir psikopatsın."

Bu suçlama beni kurşun yağmuruna tuttu. Hep böyle olduğunu düşünmüştüm ama bir psikopat böyle sevmez. Pişmanlık duymaz, suçluluk hissetmez ya da vicdan azabı çekmez. Ama bunları ona söylersem, bana inanmasına imkan yok. Bu depo beni lanetledi. Yalanlarım beni mahvetti. Bu kadınla artık hiç şansım yok.

Ben onun için bir
suçluyum. Bir sapık.
Deli bir insan.

Eğer onu gerçekten seviyorsam, paramı ağzımın olduğu yere koymalıyım.

Onu serbest bırakmalıyım.

Hislerimin gerçek olduğunu bilmesinden başka bir sebep yoksa. Çünkü hayatımızın son mükemmel, güzel ayının onun pahasına oynadığım hastalıklı, sapkın bir fantezi olduğuna inanırsa yaşamaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Bu beni sonsuza dek rahatsız eder. Eğer onsuz yaşamaya devam etmeyi seçersem. Bu konuda jüri kararını vermedi.

Alnımızı birbirine yaklaşıtıyorum. "Gitmene izin vereceğim. Seni çözeceğim, bu odadan çıkmaya izin vereceğim ve ortadan kaybolacağım. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın." Nefesi kesiliyor, gözleri benimkileri arıyor. Parmak uçlarımı kalçasının iç kısmına doğru sürüklerken, külotunun ipek malzemesine bastırırken ve klitorisinin tam üstüne hafifçe masaj yaparken onları yakından, çok yakından izliyorum. "Lütfen, son bir kez içine boşalmama izin ver."

"Hayır," diye nefes alıyor, başını sallıyor ve onu kırıte sabitleyen ipi çekiyor.

Bu beni öldürüyor, ama dokunuşumu çekmeye başlıyorum... ta ki nefes nefese bir protesto sesi çıkarana, gözlerinin altın rengine isteksiz bir şehvet yayılana kadar. Elimi tam olarak çekmeden kalçaları elimin etrafını sarıyor ve umut tüm benliğimi aydınlatıyor.

Sistem. Düzensiz nefes verişlerimiz karanlıkta birbirine karışıyor. Artık onu bırakmalıyım. Onu becermemeliyim. Çünkü benden kesinlikle nefret etmesine rağmen vücudunun hâlâ benimkini arzuladığı gerçeğinin kafasını karıştırdığını görebiliyorum.

Ama yapamam. Jolie ile birleşme şansım varken çekip gidemem.

Bu imkansız bir başarı.

Ellerim fermuarıma gidiyor, aşağı çekiyor ve sikimi serbest bırakıyor. Tabii ki kaya gibi sertleşmişim. Çünkü bu kadını sevdiğim kadar, onun kısıtlanmasını ve azmasını, göğüslerinin artan bir beklentiyle yükselip alçalmasını da sevmekten kendimi alamıyorum.

Benim merhametimle, son bir kez.

Elbisesinin altından uzanıp külotunu aşağı çekiyorum, deponun kirli zeminine düştüğünde biraz irkiliyorum. Bundan çok daha iyisini hak ediyor ama işte buradayız. Eğer ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, öyle olsun.

Kararsız ama tahrik olmuş gözlerine bakarak göğüslerini avuçluyorum.

Parmak uçlarımı yavaşça göğüs kafesinden aşağıya doğru sürüklemeyi önce onları avuçlarımda şekillendiriyorum, kalçalarını ve o esnek kıkırını sıkıyorum, dokunuşumu uyluklarından aşağıya ve yukarıya doğru yumuşatıyorum, sonra bir parmağımı amının yumuşak kıvrımları arasına daldırıyorum, onu sırlı sıklam bulduğumda inliyorum.

"Ah, tatlım." Parmağımı derine itiyorum, içeri ve dışarı pompalıyorum, onun hissini ve dokusunu ezberliyorum. "Çılgınlığının nesnesi olmak seni biraz fazla mı azdırıyor? Merak etme, sapığın tarafından becerilmenin tadını istediğin kadar çıkarabilirsin ve kimseye söylemeyeceğim. Sırrın benimle güvende."

Gözleri uğursuzca parlıyor ama cevap vermesine fırsat vermiyorum.

Kalçalarını kalçalarımın etrafına doğru çekiyorum ve sikimi dar kanalının derinliklerine sokuyorum, sersemlemiş iniltisinin sesinin tadını çıkarıyorum. Onu defalarca sikmeyi hayal ettiğim küçük odada nasıl da yankılanıyordu. Onunla

Ağırlığının çoğunu taşıyan kiriş, normalden daha hafif, bu yüzden o iddia edilen karının kışını tutuyorum ve onu aletimde yukarı ve aşağı sürüyorum. Hızlıca. Acımadan. Onu sevdiği şekilde küçük bir oyuncak gibi zıplatıyorum, kulağında sızlanmaktan kaçınmaya çalışmasını ve savaşı kaybetmesini dinliyorum. Adımı söylüyor. Feryat ediyor.

"Christopher. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Kışını tokatlıyorum. "Bu baba sikini özleyeceksin, değil mi?"

Cevap vermemek için dudağını ısırıyor, gözleri kapalı, sanki ona yaptığım şeyden bu kadar zevk aldığı için kendinden utanıyor.

"Ben yokken, geceleri yatağında bu amcığı tatmin etmeye çalışırken, beni doğru isimle çağır. Evan." Sertleşmesinden ve yeni ortaya çıkan bu gerçekten nefret ederek dişlerimle boynuna yapışıyor, hassas etini tırmıklıyor ve acısını yalayarak uzaklaştırıyorum. Beni affetmesi için kandırılmış bir çabayla onu daha sert beceriyorum. "Aslına bakarsan, bunu hemen şimdi yap. Gitmeden önce bana doğru isimle seslen. O güzel dudaklarında görmek istiyorum."

Bir vuruş geçer. "Evan," diye mırıldanıyor kırık bir sesle. "Daha yüksek sesle."

"Evan!"

Homurdanıyorum, kollarımı ona doluyorum, dudaklarımı boynuna gömüyorum, öpüyorum, emiyorum, kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve o inlemeye başlayana, kalçaları belimin etrafında titreyene kadar sert, kaba, tekrar tekrar sokuyorum. "Aferin küçük kız. Baban için son bir kez daha gel."

Çılgılığı en tatlı müzik, amcığı beni kavırıyor, serbest bırakıyor, kavırıyor, serbest bırakıyor, sıcak nem son pompalarımın yardımcı oluyor ve bir feryatla zirveye çıkıyorum, cennetine sürtünüyorum ve onu sıcak harcamamla dolduruyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye bağıriyorum saçlarına, kışını kavırıyorum, bu kavramayı kullanarak amını kabaca fişkırarak sikime karşı çalıştırıyorum. "Seni sonsuza dek seveceğim, Jolie. Benim karım. Seni kalbimle bırakıyorum."

Bir an sonra ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz, sert nefeslerimiz saatlerce onu takıntı haline getirdiğim bu mağaranın duvarlarında yankılanıyor. Ve ona her zaman takıntılı olacağım, onu özleyeceğim, tenimdeki nefesini özleyeceğim, ama bunun gerçek versiyonu artık bitti. Bitmek zorunda. Onu incittim, korkuttum ve bu kabul edilemez.

Sözümü esirgemediğim karımı çözüyorum, canlansın diye bileklerini ovuyorum.

Ellerini hızla geri çekiyor, bana ve odaya bakıyor. Gözlerinde yaşlarla çıkışa doğru ilerliyor, sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibi.

Neredeyse yapıyorum. Tanrım, neredeyse yapıyorum.

İçimde bir canavar homurdanıyor, onu tekrar bağlamamı söylüyor. Onu burada esir tutmamı. Ona sahip ol. Saplantımı besle.

Ama gitmesine izin verdim. Kaçmasına izin verdim, çünkü aşkım başka bir şey yapmama izin vermiyor.

Ve o ne kadar uzağa koşarsa, kalp atışlarım o kadar acı verici hale geliyor... ta ki işkence gibi bir acıdan başka bir şey hissetmeyene kadar.

Jolie

İki hafta sonra

I Eskiz defterimden başımı kaldırdığımda dışarının karanlık olduğunu görüyorum.

Soluk soluğa telefonumu bulup evin ışıklarını açıyorum ve sinirle nefes alıyorum. İsteyerek azalmalarını bekledim. Sonunda azalıyorlar ama ben yarı uykulu ya da trans halindeymişim gibi boş boş bakmaya devam ediyorum.

Christopher...Evan ortadan kaybolalı iki hafta oldu. Puf. Hiçbir iz bırakmadan.

Sürekli onun gelmesini bekliyorum. Sabah dışarı çıktığımda mutfakta durmasını. Ya da gecenin bir yarısı onun sıcak kollarına yuvarlanmayı.

Ama bu olmadı. Olmadı.

Kendimi savunma derslerine verdim. Terapiye de, ofisi baştan aşağı taradıktan sonra. Bir tane buldum.

mikrofon masanın altına bantlanmıştı. Avucumun içindeki mikrofona baktım ve öfke patlamasını bekledim. Öyle oldu ama o kadar kısa sürdü ki neredeyse kaçıırıyordum. Evet, Evan'ın kişisel düşüncelerime müdahale etmesi yanlıştı. Onlar kutsaldır. Ve benim.

Ama bu bilgiyle ne yaptığını düşünmeden edemiyorum.

Kendim sayesinde iyileştim. Terapide dile getirdiğim korkuları aldı ve onları azaltmak için dolambaçlı yollar buldu. Yatak odamızdaki ve oturma odamızdaki mobilyaları daha az saklanma noktası olacak şekilde yeniden düzenledi. Ben istemeden anahtarlarımı bir düdük ve biber gazı taktı. Kendimi savunma dersleri almam için beni teşvik etti.

Psikopatlar konusunda uzman değilim ama biri tarafından kaçırıldıktan sonra biraz bilgi sahibi oldum. Başkalarının ihtiyaçlarını umursamazlar. Bu onların DNA'sında yok.

Yani, Evan olamaz.

Yani... beni gerçekten sevmeye ihtimali var.

Çok çarpık bir şekilde.

Boğazımdaki düğümü yutarak eskiz defterimi kapatıyorum ve ayağa kalkıp dairenin etrafına bakıyorum. Eskiden kahkahaların olduğu yerdeki sessizliğe. İnlemeler. Arkadaşça bir sessizlik. Onsuz çok boş. Ben...

Hayır.

Onu kaybetmenin boşluğunu yaşamayı reddediyorum. Beni takip etti. Adı, işi, her gün nereye gittiği hakkında bana yalan söyledi. En kişisel düşüncelerimi dinledi.

Yaşamak için insanları öldürüyor, Tanrı aşkına.

Oturma odasının ortasında hareketsiz bir şekilde durduğumu fark edene kadar uzun bir süre geçiyor. Nefes nefese adım atmaya başladım. Evan'ı arkamda bırakmalıyım. Birinin normal olduğunu düşünerek tekrar kandırılmanın getirdiği tüm utançtan bahsetmiyorum bile. O kadar utanıyordum ki polise başvurup kimliği hakkında yalan söyleyen bir adamla evlenecek kadar aptal olduğumu söyleyemiyordum.

Kendime itiraf etmek istemiyorum ama polisleri aramamamın başka bir nedeni daha var.

Evan bana asla zarar vermez. Bunu ruhumdan biliyorum.

Gözlerim yanıyor ve elimin topuğuyla onları ovuyorum. İyileşme sürecime ve kendimi savunma derslerime odaklanmaya devam etmem gerekiyor. Hatta bu öğleden sonra bir tasarım firmasında zemin katta bir pozisyon için başvuruda bulundum. Adım adım ilerliyorum.

Çok üzgünüm. Onu
özlüyorum.

İşte, itiraf ettim.

Sanırım beni gerçekten seviyordu.

Her dokunuşunda, her sarılışında, her hareketinde, sesinin titreşiminde vardı. Ve ben de onu seviyordum. Depoda bile ona, tüm yalanlarına ve aldatmacalarına baktım ve çılgın, evcilleşmemiş, tekil bir sevgi hissettim. Şimdi de her zamankinden daha güçlü bir şekilde içimde dolaşıyor. Ondan kaçtım. Onu bir daha asla görmeme teklifini kabul ettim. Ama bu odaya girip beni şefkatiyle, dokunuşuyla, öpücüğüyle boğması için her şeyi yapardım.

Kendimi bundan vazgeçiremeden arabamın anahtarlarını askıdan alıp depoya doğru sürüyorum. Son iki haftadır birkaç kez önünden geçmiştım ama hiç içeri girmemiştım. Belki de korkmalıyım. Belki de hava karardıktan sonra buraya yalnız gelmek akıllıca değil, ama Evan'a bir şekilde yakın olma dürtüsü o kadar inkar edilemez ki, arkama bile bakmadan binaya giriyorum.

Doğum günüm olduğu için birimin güvenlik paneline girdiği kodu hatırlıyorum. Hatırladıkça boğazım düğümleniyor ama yutkunup dört haneyi giriyorum ve kapı açılırken ellerimi sıkıyorum.

Hiçbir şey
yok.

Bomboş.

Hayır...bekle. En arka köşeye itilmiş, gölgelerin arasına gizlenmiş büyük bir kutu var.

Kaybolacakmış gibi hızla ilerliyorum, yüzeyi aydınlatmak için telefonumun el fenerini kullanıyorum. Belirgin bir özelliği yok. Sadece düz, karton bir kutu.

Ama açtığımda yüzlerce ampul buldum. Her boyutta, her şekilde ve her markada. Kutuyu ağzına kadar dolduruyorlardı. Ve üstünde bir not var.

Böylece her zaman ışığın olacak.

Kutunun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. İki haftadır dökülmekle tehdit eden gözyaşlarım nihayet patlıyor ve yanaklarımdan aşağı keder selleri halinde akıyor.

Notu çevirdiğimde, onu bulmak için bir yol bulmayı umuyorum. Ama hiçbir şey yok. Ne bir adres ne de bir telefon numarası. Ona ulaşmam için bana hiçbir yol bırakmamış. Ne yapmam gerekiyor? Yalan söylediğini öğrendikten sonra bir karar verdim ve şimdi sonsuza dek bununla yaşamak zorunda mıyım? Nitelikler ya da ikinci düşünceler yok mu? Bu kadar mı? Öylece ortadan kaybolacak ve beni onsuz mu bırakacak? Sadece onu bir kez daha görmek istiyorum. Sadece bir kez daha.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, başımı dizlerime yaslıyorum ve hıçkırarak ağlıyorum.

Ampul kutusunun yanında ne kadar oturduğumu, kocamın kollarının beni sarmasını ne kadar istediğimi bilmiyorum ama onun sesini duymaya başlıyorum. Geçmiş konuşmalardan parçalar halinde geliyor bana. İlk tanıştığımız zamanı, birlikte yatakta geçirdiğimiz ilk geceyi düşünüyorum ve aklıma bir şey geliyor. O söylediğinden beri hiç düşünmediğim bir şey.

Her şey burada başlıyor, melek gözlüm. Beni dinle. Her şey burada başlıyor. Eğer kaybolduğunu hissedersen, buraya, b a ş l a n g ı c a geri dön ve beni bul. Ben hep burada olacağım.

Bu yemini ederken vücudunun içimde hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Ne demek istedi? Yoksa sadece o anın sıcaklığıyla mı konuşuyordu?

Hayır.

Hayır, bu Evan gibi değil.

Amaca yönelik, düzenli ve düşünceli.

Beni kendine ait kılmak için bütün bir kişilik inşa etti. Plan yaptı. Hem de çok. Ve uyguladı.

Farkına varmadan ayaktayım, depodan çıkıp arabama doğru koşuyorum. Park ettiğim yerden çıkıyorum ve eve varmak için hız sınırını aşıyorum. Evin ışıklarını yakmak için telefonumu kurcalıyorum ve ön kapıdan geçip yatak odasına koşuyorum. Hiç vakit kaybetmeden yatağı ters çevirip...

Geriye doğru tökezledim.

Yatağımın altına siyah kalemle bir harita çizilmiş.

Bir ucunda bir ev çizilmiş. Diğer uçta ise uzun, dalgalı bir çizgiyle birbirine bağlanmış su, tekneler ve kayalıklardan oluşan bir fon yer alıyor.

Bir de deniz feneri var. Çizimin kırmızı renkli tek parçası.

Evan bana onu burada bulacağımı mı söylüyor? Öyle olmalı.

Ve beni beklemek, beni kendisine geri getirmek için bir ışık feneri seçmesi benim için kayıp değil, çünkü her zaman beni ve ihtiyaçlarımı düşünüyor. Bu durumda, benim her zaman ışığa olan ilgimi. Bu karmaşık adamın içinde çok fazla iyilik olduğuna dair başka bir kanıtı ihtiyacım varsa, onu şimdi elde ettim ve daha fazla uzak kalamam. Kocamı geri istiyorum.

Hızlı bir internet aramasından sonra deniz fenerini buldum. Ve gittim. Sadece ona gidiyorum.

Kırmızı deniz fenerine vardığımda fener yanıyor.

Teknik olarak buna gerek yok gibi görünüyor, çünkü ay gri gökyüzünde dolunay halinde, ışınlarını engelleyecek tek bir bulut bile yok. Okyanus, teknelerden arınmış bir şekilde ayaklarının dibinde uzanıyor.

Bir şekilde benim için açık bıraktığını biliyorum.

Bir şekilde iki haftadır her gece açık olduğunu biliyorum.

Tıpkı yatağımın altındaki çizim gibi, deniz fenerine bağlı bir ev var. Mütevazı, rustik ve güzel, etrafı başıboş bir bahçeyle çevrili. Kayalıklara çarpan dalgaların sesi içimdeki söküklere yatıştırmaya yardımcı oluyor ama yeterli değil. Onsuz hayatımın bir anını bile rahat geçiremeyeceğim.

Sahile doğru yaptığım bir saatlik yolculukta bu gerçeği kabul ettim.

Evan'la aramızdaki bu aşkın karanlık tonları olabilir, insanların anlayamayacağı nüansları olabilir. Hatta yanlış bile olabilir. Ama bizim için doğru olan bu.

Bu adam beni ayakta tuttu, güçlü olduğumu hatırlattı, bana sevgi gösterdi.

Onu yalnız bırakmayacağım.

Bakışlarım deniz fenerinin en tepesine çekiliyor ve bir erkek bedeninin dış hatlarını seçiyorum. Sıradan bir erkek bedeni değil ama. Bu benim kocam. Uzun boylu, güçlü... kimsesiz. Okyanusa bakarken eğilmiş omuzlarının da ki ıstırabı okuyabiliyorum.

Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken hızla deniz fenerine doğru ilerliyorum. Girişi bulmak için tabanın etrafında dönmem gerekiyor. Bulduğumda, kapıyı çekip açıyorum, okyanus rüzgârının onu taşımasına izin veriyorum ve spiral merdiveni tırmanıyorum, kalbim kulak zarlarıma çarpmaya başlıyor.

Tepeye birkaç adım kala sesi, sadece bir cızırtı olarak bana ulaşıyor.

"Kim var orada?"

Tepeye ulaştım. Bizi ayıran dairesel bir korkuluk var, ortasında da kocaman, dönen ışığın konumlandırıldığı bir açıklık. Evan kimin geldiğini görmek için arkasını bile dönmedi. İri ellerini cama dayamış, başını öne eğmiş.

"Benim," diye idare ediyorum.

O ana kadar, arkasını dönmediğinde, onu kaybetmiş olabileceğim aklıma gelmedi. Ona psikopat dedim. Bana içini döktü ve ben çekip gittim. Belki de onu kırdım. Ya da belki o kalbini katılaştırdı-

Yavaşça dönüyor, yüzünde inançsız bir ifade var. "Jolie?"

Onu böyle bitkin gördüğüm için içimden acıklı bir ses çıkıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, koyu halkalarla çevrili. Haftalardır tıraş olmamış, siyah bıyıkları yanaklarını ve çenesini kaplamış, Çenesi. Kilo vermiş, cildi solgun. Kaybolmuş.

"Haritanı buldum."

Parmaklıkları kavıyor, parmak eklemleri bembeyaz. "İnanamıyorum... onu aramaya gittiğine."

Ölçülü adımlarla ona doğru ilerliyorum, deniz fenerinin kavisini kat ediyorum. "Bana mümkün olan en büyük ışığı buldun," diye mırıldanıyorum. "Beni bu kadar seven bir adamdan nasıl uzak kalabilirim? Beni adını, hayatını değiştirecek, günlerini beni izleyerek ve koruyarak geçirecek kadar çok seven bir adamdan? Beni memnun edebilmek için ağzımdan çıkan her kelimeyi dinleyen bir adamdan?"

Gözleri yanıyor. "Bazıları böyle bir adamdan korkman gerektiğini söyleyebilir."

"Yanılıyorlar," diye fısıldıyorum.

Evan'ın içinde bir şeyler kopuyor ve bana doğru hızla geliyor, beni kollarının arasına alıyor, ben ona sarılmışken dizlerinin üzerine çöküyor. Birbirimize sarılmıştık, birbirimizin teninin kokusunu içimize çekiyorduk, yaklaşmak için pençeliyorduk. Daha yakın.

"Sensiz ölüyorum," diye boynumu törpülüyor.

"Artık bensiz olmak zorunda değilsin."

"Jolie... Konu sen olunca asla normal olamayacağım. Sen alışverişe ya da kızlar gecesine giderken el sallayan bir koca olamayacağım. Böyle bir şey olmayacak."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Senin her parçanı istiyorum." "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar."

Gözlerinde o vahşi ışık yanıyor. Daha önce sadece bir anlık gördüğüm. Ama bu sefer geçici değil. Geçip gitmiyor. Ve kalıcı olarak orada olacağını biliyorum. Bedenim hızlı bir şehvet dalgasıyla karşılık veriyor, kalbim genişliyor, çarpıyor, varlığım bana en büyük hazineymişim gibi bakan adama daralıyor.

"O zaman beni hayata döndür, melek gözlüm." Beni yere yatırdı. "Böylece yüz yılını seni gözümün önünde tutarak geçirebilirim."

EPILOG

Jolie

Beş yıl sonra

I dikiz aynasına bakıyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor.
Nerede o?

Alışverişe çıktım ve kocamı bir kez bile göremedim ama orada olduğunu biliyorum. Hiç uzakta değil. Her zaman izliyor. Ama bugün ekstra ketum davranıyor. Arabası görünürde yok. Deniz kenarındaki fenerimize giden dar yolda genellikle çok az araba olur, bu yüzden onun beni takip ettiğini görebiliyorum, ama şimdi arkamda uzanan tek şey boş bir toprak şerit.

Yağmur arabamın ön camına pıtır pıtır vurmaya başlıyor, tuzlu okyanus havasının kokusu çatlak sürücü tarafı camımdan içeri doluyor. Nabzımın sesini duyabiliyorum

kulaklarım, bacaklarımın arasındaki cevap veren çağrısını hissediyorum.

Her zamanki gibi Evan'ı arzuluyorum.

Yıllar önce, sanırım içten içe beni habersizce takip ettiğini biliyordum. Bu yüzden bütün günlerimi çalkantılı bir uyarılma halinde geçirdim. O gözler üzerimdeydi. Bu düşünceler sürekli bana yansıtılıyordu. Şimdi olduğu gibi... Onu göremesem de.

Beş yıl önce deniz fenerinin yanındaki eve taşındık ve o zamandan beri hayatımız okyanus sisi içinde bir rüya gibi geçiyor. İlişkimiz artık tek bir saplantılı taraf olmadığı anlamında değişti. Artık iki kişi var. Geceleri beni izleyen, ayak bileğine bağlı bir bıçakla beni takip eden, korumaya hazır, dünyayı fetheder gibi benimle sevişen bu adam için bir şeytanım. Sanki sadece bir şansı olacakmış gibi.

Evan tetikçilikten emekli oldu, çok rahat yaşayacak kadar para kazandı, geceleri deniz fenerini işletiyor. Benim adıma karanlığı aydınlatıyor.

Ona döndüğümde haftalar, belki de aylar boyunca birbirimizin içinde kaybolduk. Ancak üretken olma ihtiyacımı fark etti ve beni yeniden tasarım yapmaya başlamam için teşvik etti. Kendi evimizle başladım ve amacımı keşfettim. Ekstra güvenlik ihtiyacı hisseden bekar kadınlar için evler tasarlamak. Saklanma alanlarını ortadan kaldırmaya, karanlık köşelere ışık tutmaya ve güvenlik sağlamaya yönelik bir gözle tasarım yapıyorum. Hiç hayal etmediğim bir şekilde tatmin edici.

Hayatımın nesi tatmin edici değil ki?

Buraya, bu mutluluk durumuna ulaşmanın yolları normalden uzak olabilir, ancak bu yollara ben karar vereceğim. Bana karşı sağlıklı bir saplantısı olan, zaman geçtikçe daha da güçlenen ve asla değişmeyecek gibi görünen bir adamı seviyorum. Kaç kez uyandığımda onu karanlıkta bana bakarken bulursam bulayım, atılmış giysilerim ellerinde. Kaç kez mürekkep sürerse sürsün

Adımı tenine kazımış. Kaç tane dolabını özel anlarımdaki fotoğraflarımla doldurursa doldursun.

Deniz feneri görüldüğünde, bir elimi boğazıma götürüyorum. Göğüslerimi okşuyorum, onun becerikli elleri olduklarını hayal ediyorum. Göz kapaklarım kısa bir süreliğine titriyor ve dikiz aynasına bakmak için açtığımda...

Evan arka koltukta oturuyor.

Kalbim boğazıma kaçıyor ve toprak yolda hafifçe savruluyorum, ancak her iki tarafta da çim alanlar olduğu için tehlike yok.

"Kenara çek," diyor huysuzca.

Yağmur artık sert bir şekilde yağmaya başlıyor, tavana vuran nemin sesi sert nefes alış verişlerimi bastırıyor. Evan'ın dediğini yapıyorum, arabayı yolun kenarına çekiyorum, aracı park ederken parmaklarım titriyor.

"Kontağı kapat."

Sesinin derinliği karşısında nefesim kesiliyor, talimatlarını yerine getirmeye çalışıyorum.

Ve sonra nefesini boynumda hissediyorum. Çok yakınımda. Çok yakın.

Konuşurken dudakları kulağıma değiyor. "Elbisenin düğmelerini aç." Bir düğmeyi hafifçe açıyorum ve nefesi gidip gelmeye başlıyor. "Daha hızlı."

Titrerken zor olsa da çabucak çözüyorum.

"Çok uzun süre yoktun."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Evde miydin, beni mi özledin?" Gülüşü karanlık. "Başından beri seni takip ediyordum. Ama I olabilir sadece stand izliyor Yani uzun olmadan... sahip olmadan." Elbisemi yırtarak sonuna kadar açıyor, sutyenimin kuplarını aşağı çekerek güçlü elleriyle göğüslerimi yoğuruyor ve araba benim nefes nefese inlemelerimle doluyor. "Getir arka koltukta."

Heyecandan ıslanmış bir halde sürücü tarafındaki kapıyı açmaya başlıyorum ama o buna izin vermiyor. Bir kolunu bana doluyor ve beni konsolun üzerine çekiyor. Sert ve biraz

Şiddet. Çaresiz. Bu biziz. Beni arka koltuğa fırlatıp külotumu elinde parçalaması... bu biziz. Bir elini cama dayaması ve nefes nefese açık ağzını boğazımdan aşağı, meme uçlarımdan geçirip saçlarıma doğru sürüklemesi, sanki aylardır birlikte değilmişiz gibi... Bu biziz.

"Bütün gün beni zorladın, küçük kız." Fermuarının indirildiğini duydum. "Aç şu lanet bacaklarını."

"Evet, babacığım," diye nefes alıyorum, kalçalarımı açıyorum, seksime baktığında gözlerindeki ilkel şehvet parıltısının tadını çıkarıyorum. Her seferinde ilki gibi oluyor. Parmak uçlarını tümseğin üzerinde, nemli yarıktan aşağı doğru gezdiriyor.

"Tanrım," diye inliyor, titriyor. Eliyle ereksiyonunu yokluyor, yumrukluyor ve gergin bir homurtuyla içimi dolduruyor. Kaba bir şekilde bir, iki kez itiyor, ağzı açık kalıyor. "Tanrım, bu çok tatlı."

Tırnaklarımı gömleğinin ön kısmında gezdiriyorum, malzemeyi parmaklarımdan etrafında döndürüyorum, onu daha yakına çekiyorum, beni kıştırdığında hıçkırarak ağlıyorum, bana hâkimiyetinin, kaslarının, saplantısının tüm etkisini yaşıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diyorum dişlerimin arasından. "Benimsin. Sen benimsin."

"Aynen öyle," diye hışırıyor ağzıma karşı, gözleri vahşi. "Ben seni sahiplenirken sen de beni sahiplen. Bunu sevdiğimi biliyorsun. Babana her şeyi anlat."

"Sana

ihtiyacım

var." "Evet."

"Sensiz kendimi hasta hissediyorum."

Dudakları geriye doğru sıyrıldı, şimdi içime giriyor, bedenlerimiz geriliyor, sıcaklığımız yağmur damlalı camları buğulandırıyor. "İyi kız. Biraz daha."

"Seni seviyorum."

İri vücudu sarsılıyor, ağzı benimkini yutuyor, vücudu acımasızca içime giriyor. "Jolie," diye homurdanıyor, eli üstümdeki pencereye yumruk atıyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Ve öyle de yapıyor. Bundan bir an bile şüphe etmeme izin vermedi. Takip eden on yıllar boyunca, karşılıklı takıntımız artarken, aşkımız deniz kenarındaki deniz fenerinde yeşerirken.

SON

**Daha fazla Jessa Kane ister misin?
Kingpin'in Zayıflığı şimdi mevcut.**

Azılı gangster ve kendini şeytan ilan eden EASTON BRAWN, Scout'un MMA dövüşündeki lüks locasında bulunmasını istemiştir - sadece bir bakıştan sonra - ve şöhreti ona orada ona katılmaktan başka seçenek bırakmaz. Easton'a fazla yaklaşan herkes düşmanlarının hedefi haline gelir, bu yüzden bu kız bir zamanlar ölmüş olan kalbinin kontrolden çıkmasına neden olsa da, ona sadece bir gece benzersiz bir tutku sunabilir. Ancak aşkın zaman sınırı yoktur. Ve Easton bunu bilmeden önce, hayallerinin kızını güvende tutmak için acele edecektir... ve sonsuza dek hayatında.

BURADAN ALIN: <https://bit.ly/3mNsywv>

Mevcut kitapların listesi için JESSA KANE'İN web sitesini ZİYARET EDİN: <https://www.jessakaneauthor.com>